

Meer geld voor hoger onderwijs: een politieke belofte

De geruchten deden al geruime tijd de ronde, maar donderdag bevestigde de kabinetschef onderwijs, Dirk Van Damme (sp.a), publiekelijk dat er meer geld voor het hoger onderwijs komt: "En wel op die manier dat geen enkele onderwijsinstelling er op achteruit gaat". Voorwaarde voor dat extra geld: de instellingen zullen een voorstel ter rationalisering van het onderwijsaanbod moeten voorleggen.

Bram Delen

Deze voorwaarde maakt van de belofte een complex vraagstuk. Er werd dan ook een kabinetaire werkgroep 'Meer Geld' opgericht die zich hierover zal buigen. De plannen *Dilemans* poogden in het verleden al om het onderwijsaanbod in Vlaanderen te rationaliseren, maar liepen uit op een sissers. De kans op slagen ligt nu — theoretisch gezien — hoger omdat er extra geld tegenover staat. Anderzijds blijft de kans op succes vooral afhankelijk van de *goodwill* van en de samenwerking tussen de onderwijsinstellingen en dat is een fameus risico. Toch zouden net die onderwijsinstellingen, die in het huidige voorstel Vandembroucke financieel worden geraakt, kunnen overtuigd worden om "vrijwillig" te snoeien in hun aantal opleidingen.

Vanwaar dat meer geld moet komen is nog niet helemaal duidelijk. Dirk Van Damme merkte cynisch op dat "de vakbonden en studenten niet moeten denken dat het onderwijs meer geld krijgt, omwille van hun betogingen. Dit gegeven was al in de meerjarenbegroting van de Vlaamse Regering voorzien, alleen vond de minister het niet opportuun om dit al bekend te maken tijdens de onderhandelingen voor een nieuw financieringsmodel." In deze Vlaamse meerjarenbegroting is er voor elk departement een groeipercentage voorzien, dus ook voor het departement onderwijs. Het was echter — tot deze week — nog niet bekend wat het departement onderwijs zou doen met deze groeimarge. Wanneer Vandembroucke dus meer geld belooft, zal dat uit zijn eigen zak komen en "zal dat geld in de toekomst niet kunnen gebruikt worden voor andere belangrijke onderwijsprojecten," aldus Van Damme.

ONTGOOCHELING

Naar aanleiding van de betoging in Gent en na de bekendmaking van Van Damme werd een delegatie van studenten en vakbonden ontvangen door Bart De Moor, kabinetschef van Yves Leterme. Daar kregen de demonstranten opnieuw te horen dat de Vlaamse meerjarenbegroting vastligt en er niet meer aan te tornen valt. Het extra geld zal dus niet van andere

departementen komen. Een optie die gesuggereerd werd, zou geld van het secundair onderwijs doen vloeien naar het hoger onderwijs. Naar internationale standaarden is het Vlaamse secundair onderwijs ruim bedeed en valt de enveloppe voor het hoger onderwijs nogal povertjes uit. Deze piste is echter voor zowel de vakbonden als VVS onaanvaardbaar. Ook het kabinet Onderwijs zelf ziet deze piste niet zitten.

De kritiek na de bespreking was dan ook niet mals en "de ontgoocheling groot". De "ambitieuze onderwijsplannen waar geen geld tegenover staat" werden gehekeld door de verschillende gesprekspartners. Zij eisten immers dat er een stijging zou komen van de middelen voor onderwijs tot zeven procent van het Bruto Regionaal Product. Dit is niet mogelijk indien er geen middelen vloeien naar het departement onderwijs vanuit gelijk welk ander departement. "Enkel door te rationaliseren, zullen er 'meer middelen' voor het onderwijs vrijkomen. De instellingen zullen het dus zelf waar moeten maken," liet een ontgoochelde invité weten.

INPUT-OUTPUT

Naast de werkgroep 'Meer Geld', werd ook de werkgroep 'Succes in het Hoger Onderwijs' opgericht. Deze laatste kwam vrijdag voor het eerst samen en buigt zich over de 'input-output' discussie en zal deze week opnieuw samenkomen. De vakbonden, die samen met VVS betoogden, zijn niet welkom in de werkgroep. Aan de instellingen werd gevraagd om hun financiële experts en algemeen beheerders thuis te laten om de discussie over input-output sereen te kunnen voeren. De UGent stuurde haar directeur Onderwijsaangelegenheden, Luc François en de Associatie Leuven zond Frank Baert uit.

Minister Frank Vandembroucke — die in zijn laatste nota fel output verdedigde — liet afgelopen week al aan *De Standaard* weten "niet met output getrouwd te zijn". De werkgroep 'Succes' bespreekt vier mogelijke pistes: een outputmodel, een inputmodel, 20 procent recuperatie indien een instelling de student met succes geheroriënteerd heeft, en tot slot: de remediëringspiste die vergelijkbaar is met de vorige.

Daarnaast buigt de werkgroep 'Succes' zich ook over de slaagpercentages en studentenprofielen per onderwijsinstelling. Tot nu toe is daarover weinig onderzoek gevoerd en de kritiek op het kabinet hierover bleef aanhouden. De minister wil immers kansengroepen, zoals allochtonen, stimuleren

Nummer 22

-

◆ Kringverkiezingen een succes?

p. 3
-

◆ Literaire prijs naar K.U.Leuven-studenten

p. 8-9
-

◆ Lokomotiv stelt eerste cd op stellen voor

p. 7

om succesvol hogere studies aan te vatten. Hij wilde hiervoor instellingen met meer beursstudenten ook meer financieren. Volgens VVS ontweek de minister hiermee de echte problemen, want beursstudenten blijken meer succesvol zijn in het hoger onderwijs dan niet beursstudenten en dus zijn zij helemaal niet representatief voor de echte kansengroepen in de samenleving. De studentenprofielen zullen dus grondiger onderzocht worden dan nu het geval is. VVS pleitte al eerder voor een meer gedetailleerde studie van de studentenkenmerken op basis waarvan men kansengroepen kan definiëren en extra kan financieren.

Lees verder op pagina 3

Explorado

Actieve reizen voor jongeren
van 18 tot 30 jaar

wandelen • trekkingen • fietsvakanties • mountainbiketochten • begeleide rondreizen

www.explorado.be • 03 285 99 91

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Terug naar Oosterlinck.

p. 8-9

(foto Roman Verraest)

Simon Schrijft

Doen

"Zullen we iets doen vandaag?"

Haar haren waren zonnegloed, haar wimpers goedendags. Ik werd zelden zo zalig wakker gemaakt als met die zoete zin. Ze zei het zachtjes, niet in m'n oor maar tegen mijn wang. Ik keek geconcentreerd naar het plafond en zag daarop geprojecteerd de dingen die we vandaag zouden doen. Terwijl zij met verrassende regelmaat in m'n hals ademde (handig: zo wist ik dat ze nog leefde), aanschouwde ik het witte projectiescherm dat boven ons zweefde. Was ik blij dat er geen spiegel hing. De beelden schoven voorbij met de snelheid en het ritme van een boemeltrein. Ze vertelden veel, vaak zelfs dingen die de moeite waard waren. Ik zag de voorbijgangers die we zouden ontmoeten op onze tocht van vandaag, mensen die niemand kende. Dat wil zeggen: die ik niet kende. Ik hield namelijk van mensen die ik niet kende.

Ik droeg hen waarlijk een warm hart toe, zoals water naar zee. Ook daar zijn er voorbijgangers.

Alzo dreven mijn gedachten af, tot ik merkte dat ze zachtjes in een oorlel beet. Handig, zo wist ik dat ik nog leefde. De beelden op het plafond vielen prompt weg, gedachten kwamen terug. Ze beet en beet door en bleef bijten, niet zo'n klein beetje meer. Ik verroerde geen vin, noch een vinger. Toen ze haar mond met een ruk van me afwendde, richtte ik voor het eerst vandaag mijn blik naar haar. Ze hield vlees tussen haar tanden geklemd. Het bloed bevlekte haar gezicht en maakte het mooier. Ze keek naar mij op als een stervend paard, maar sterven deed zij niet: haar helse mond zoog het bloed uit mijn aders en dronk het op om het leven te proeven. Sterven deed zij niet, in de plaats daarvan beet ze gedreven mijn huid aan flarden. Wat hield ik van haar tanden!

Het bleef niet bij één oorlel. Vrijwel

in een oogwenk lag ik in stukken op het bloedrood doordesemde bed — het hoelslaken zoog mij op. Ik had graag een spiegel gehad boven ons, dan had ik mezelf verzwolgen kunnen zien worden door de tanden die zo scherp waren als kalverliefde en zo lief als het scherp van een mes. Ik genoot. Sloot de ogen. Zag opnieuw de beelden van vandaag zich opdringen om door mij gezien te worden. Eentje murwde zich met overgave naar voren: zij en ik in een metrostel, bewegingloos en zwijgend tegenover elkander gezeten, maar de mond vol van elkaar. Voorbijgangers staarden treurig voor zich uit.

Ik opende de ogen ten laatste male en keek recht in haar opengesperde mond (was dat lipstick in die mondhoek?).

We zouden wel niets doen vandaag.

Simon Horsten

Taxi's Benny

Gesloten kringen

Elevation, de klassieke Ekonomika-ploeg, won de verkiezingen van Ekonomika met een monsterscore. Niet verwonderlijk, het concurrerende Excelsior, liet zich op de vooravond van de verkiezingen schorsen.

Wannabeezz, de ploeg van het establishment, ging bij Babylon met de overwinning aan de haal. De concurrerende ploeg, Lucifer, werd eerst geschorst omdat ze te vroeg campagne zou gemaakt hebben. Toen de ploeg inzage vroeg in het kiesreglement kreeg ze het laconieke antwoord "dat moet nog geschreven worden" te horen. Daarop werd de schorsing opgeheven.

Dat beide kringverkiezingen ontsierd werden, is bijzonder jammer. Het wekt de indruk dat de kringen niet klaar zijn voor echte verkiezingen waarbij meerdere ploegen met een serieus programma naar de overwinning dingen.

Daardoor zitten nu in beide kringen ploegen op post waarvan de legimiteit op zijn minst door een aantal leden in twijfel getrokken wordt. Zeker in Ekonomika, waar we nu nooit zullen weten welke ploeg door de meerderheid van de leden gesteund wordt.

Maar of ploeg Excelsior niet had mogen winnen van het Ekonomika-establishment valt te betwijfelen. Zelfs insiders die gepokt en gemazeld zijn binnen Ekonomika verklaarden dat die ploeg net een verfrissende impuls had kunnen geven aan de kring. Ook de voorzitter van de raad van bestuur van Ekonomika betreurde ten zeerste dat de eindmeet niet met twee ploegen gestreden werd.

In Babylon daarentegen zou het establishment volmachten geronseld hebben om de overwinning van ploeg Wannabeezz veilig te stellen. Uiteindelijk werden die volmachten niet gebruikt, maar de zweem van partijdigheid blijft wel hangen.

Wat nu, Ekonomika? Wat nu, Babylon? In Ekonomika gaan stemmen op om een herverkiezing te laten plaatsvinden, maar daar lijkt niemand van de ploegen voor gewonnen voor. De sportiviteit van de kandidaat-preses van de

verliezende ploeg is opmerkelijk. "Wij willen de overwinning van Elevation niet afpakken. Dat zou de eenheid van Ekonomika niet ten goede komen", liet hij zich ontvalen. Een herverkiezing is dan ook uitgesloten, tenzij een meerderheid van de leden dat zou eisen.

De vraag die na het verkiezingsdebacle blijft hangen is: had dit vermeden kunnen worden en kan dit democratisch deficit in de toekomst voorkomen worden? Door de aard van de verkiezingen zal de strijd altijd bitsig zijn. Er is immers altijd een ploeg die een heel jaar voor niks aan een programma sleutelde en sponsorgeld verwierf. Maar het is niet omdat een strijd bitsig is, dat ze niet eerlijk zou kunnen verlopen.

Misschien wordt het tijd dat alle kringen, niet alleen Ekonomika en Babylon, hun reglementen grondig nazien. De strikte regels van Ekonomika zorgden ervoor dat een situatie ontstond waarbij het neutraal comité niet anders kon dan de ploeg uitsluiten. Het inbouwen van meer flexibiliteit in de regels had een impasse kunnen vermijden. Babylon van haar kant zou om te beginnen al gebaat zijn bij het tijdig openbaar maken van haar reglementen.

Kringen zouden ook beroep moeten kunnen doen op een onafhankelijk comité samengesteld door LOKO als twee of meer serieuze ploegen naar de overwinning dingen. Ook bij verkiezingen in het buitenland zijn onafhankelijke waarnemers aanwezig om toe te zien dat de verkiezingen eerlijk verlopen.

Want vrije verkiezingen kunnen, als ze eerlijk verlopen, een verrijking zijn. Voor het eerst in jaren ging de verkiezing bij Ekonomika niet louter om het organiseren van evenementen tijdens de kiesweek, maar ook over inhoudelijke kwesties. De druk van een underdog komt de dynamiek van een kring ten goede. Daarom is het des te vreemder dat wat democratische verkiezingen zouden moeten zijn, het democratisch gehalte van een kring op zijn grondvesten doen daveren.

Dries De Smet

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

VVS ijvert voor een niet-bindende oriënteringsproef

In Leuven vergaderden afgelopen zaterdag studentenvertegenwoordigers vanuit heel Vlaanderen om de uitstroom van jongeren uit het hoger onderwijs zonder diploma ('drop out') te voorkomen.

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) pleitte voor een verplichte niet-bindende oriënteringsproef op het einde van het secundair onderwijs om zo elke leerling de kans te geven een bewuste studiekeuze te maken.

Bovendien ijvert VVS voor betere overstapmogelijkheden tussen de verschillende types secundair onderwijs (ASO, TSO, BSO en KSO). Nu is het immers zo dat een verkeerde studiekeuze in het begin van het middelbaar snel gemaakt is, en dit heeft gevolgen voor de keuze van opleiding in het hoger onderwijs. Ook door het uitstellen van de studiekeuze naar de hogere jaren in het middelbaar zou een verkeerde keuze in het hoger onderwijs kunnen voorkomen, aldus VVS.

Eens de scholier door deze maatregelen een goede richting heeft gekozen aan een universiteit of hogeschool, moet hij degelijk begeleid worden. Eén voltijdse studietraject begeleider per 800 studenten, die snel op de bal moet spelen bij slechte examenresultaten, zal volgens de Vlaamse studenten zorgen voor een lage drop out in het hoger onderwijs.

Tot slot ijvert VVS voor een kwaliteitsverbetering van het onderwijspro-

ces om zo demotivatie bij de student te voorkomen. Volgens VVS moet de verplichte docentenevaluatie door studenten, gekoppeld worden aan sancties voor proffen die slecht scoren en bevordering bij proffen die degelijk onderwijs geven.

Meer geld voor de SoVo's

Begin dit jaar beloofde Frank Vandenbroucke, minister van Onderwijs, dat de Sociale Voorzieningen (SoVo's) van de hogescholen meer geld zouden krijgen om hun achterstand op de universitaire voorzieningen bij te kunnen benen. De Minister beloofde al eerder een groeppad, maar had nog maar enkel mondeling bedragen genoemd.

Nu is de minister voor het eerst concreet. Hoewel hij stelt dat hij nog altijd geen formele garanties kan geven — omwille van de nakende begrotingsbesprekingen — wil de minister begin 2007 al beginnen met het dichteren van de kloof. In datzelfde jaar zou de minister minstens de kaap van de 200 euro per student willen ronden. Op basis van het huidige aantal studenten zou dit een inspanning van drie miljoen euro betekenen.

Wat na 2007 betreft: ook dan zou verder gewerkt worden aan het dichteren van de kloof, maar hierover wilde de minister geen uitspraken doen, gezien de nog ongekende evolutie van de studentenaantallen.

Fietstunnel onder Naamsepoort

Er komt een fietstunnel onder de Naamsepoort. Het studie bureau TV3V

heeft de haalbaarheid onderzocht en komt tot een positief resultaat. De Naamsepoort staat als gevaarlijk kruispunt genoteerd op de gloednieuwe Fietskaart Leuven. Die valt volgende week in alle Leuvense bussen.

De stad Leuven voerde een doorlichting uit van alle wegen. Jobstudenten gingen de fiets op en noteerden alle zwaktes en sterktes van de straten. Er volgde ook een enquête bij de bevolking, de fietsersbond werd aangesproken en de ongevalstatistieken bekeken. Dit alles resulteert in een fietskaart. Daarop staan alle veilige fietsroutes, de gevaarlijke wegen en te mijden kruispunten.

Het grondige onderzoek legde meteen ook de knelpunten voor de fietsers vast. De technische diensten probeert deze punten weg te werken. Voor sommigen zijn eenvoudige maatregelen te nemen. Zo komt er bijvoorbeeld een fietstopstelvak aan het kruispunt van de Diestsesteenweg en de Leuvensestraat. Voor andere projecten rekent de stad op het Gewest.

De Naamsepoort, bijvoorbeeld, is al jaren een pijnpunt voor fietsers. Het Gewest denkt aan de heraanleg in zijn programma om de zwarte verkeerspunten in Vlaanderen weg te werken.

Over een timing kan de schepen zich nog niet uitspreken: "Het Gewest heeft het geld voorzien. Hoe vlugger de werken kunnen gebeuren, hoe beter. Maar ik kan er geen datum op kleven."

(bdl)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er
aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je
een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

PRESIDIUMVERKIEZINGEN: EERSTE UITSLAGEN

Hogere opkomst kringverkiezingen dan vorig jaar?

Het zogenaamde Participatiedecreet bezorgde de Leuvense student (indirect) een zitje in de Raad van Bestuur (RvB) van de universiteit, maar het decreet bracht ook enkele verplichtingen met zich mee. Hiertoe behoort het democratisch verkiezen van de kringen, die verantwoordelijk zijn voor de dagelijkse studentenwerking

Bram Delen

Deze decretale verplichting was op zich geen probleem, omdat elk Leuvense presidium in het verleden al verkozen werd door de studenten van die richting. Enkel in formele zin wijzigde er heel wat. Zo moeten er nu kieslijsten bijgehouden worden met de namen van de kiesgerechtigden. Deze worden dan afgetekend en doorgestuurd naar de overkoepelende studentenorganisatie (LOKO). Vroeger was dit veeleer nattevingerwerk en in vele gevallen was er zelfs geen sprake van namenlijsten. Ook was het vaak onduidelijk wie nu juist waar stemrecht had. Dit is door het decreet nu strikt bepaald. De hoofdinschrijving van de student is bepalend. Ook de speciale gevallen (zoals studenten in de Academische Lerarenopleiding, Aanvullende Opleidingen) moesten juist gecategoriseerd worden.

Bij de kringen waar de professoren een grote affiniteit hadden met de studentenwerking, gebeurde het wel eens dat ook zij, samen met de assistenten, hun stem uitbrachten. Deze traditie is nu voltooid verleden tijd, want enkel de studenten op de rol van de K.U.Leuven kunnen stemmen.

De cijfers die de kringen doorspelen aan LOKO komen uiteindelijk terecht bij de regeringscommissaris, die de Vlaamse Regering binnen K.U.Leuven vertegenwoordigt. In de lijst met de voorlopige uitslag van de verkiezingen staat daarom ook aangegeven welke uitslagen nog niet door LOKO bevestigd (of officieus) zijn.

Voor de invoering van het Participatiedecreet leidde het Neutraal Comité van elke kring de verkiezing in goede banen. Nu staat er veel meer op het spel aangezien de kringverkiezingen volledig conform het decreet moeten verlopen. Zo verliezen de kringen wat van hun autonomie om zelf te bepalen welke procedure er gevolgd wordt, ten voordele van LOKO en de regeringscommissaris.

LOKO legde eerder al haar nieuw centraal kiesreglement ter goedkeuring voor aan de regeringscommissaris. Deze laatste leek aanvankelijk moeilijk te doen over de coöptatie van studenten in het presidium na de verkiezingen. Uiteindelijk raakte dit artikel toch goedgekeurd. Deze hele 'formalisering' van de kiesprocedure zou wel eens verantwoordelijk kunnen zijn voor wat nervositeit omtrent de

verkiezingen, waardoor zelfs de decaan en de alumni zich inlieten met de presidiumverkiezingen (zie kader over kiesperikelen).

Toch was deze formalisering nodig om tegemoet te komen aan de eisen van de rectoren en hogeschooldirecteurs die een decretaal vastgelegd studentenbestuur geen al te warm hart toedroegen. Vele besturen twijfelden immers aan het democratische karakter van de presidia. Een opkomstpercentage van minimum tien procent werd in het decreet ingeschreven.

FLIRTEN

Dit percentage moet niet door elke kring individueel gehaald worden om studentenvertegenwoordiging op universiteitsbreed vlak te kunnen afdwingen (Academische Raad, Raad voor Studentenvoorzieningen, Onderwijsraad, e.a.). Maar om studentenvertegenwoordigers te kunnen sturen naar haar faculteitsraad, moet een kring uiteraard de kaap van de tien procent ronden.

Enkel Crimen, de kring van de criminologen, flirtte vorig jaar met de drempel van tien procent, maar aangezien zij binnen de faculteit rechtsgeleerdheid vallen, konden zij steun zoeken bij de 23 procent opkomst van het VRG. Het begint er trouwens naar uit te zien — op basis van de eerste erg onvolledige cijfers — dat de opkomst dit jaar groter zal zijn dan in 2005. Vorig jaar ging 27,6 procent van de studenten stemmen. Dit jaar is al 17,7 procent van de studenten gaan stemmen, terwijl nog maar 54 procent van de kiesgerechtigden de kans heeft gehad een stem uit te brengen. Zowat alle kringen verbeteren lichtjes hun opkomstscore. Vooral bij de grote kringen waar meer dan één serieus kandidaat-presidium opkwam, lag de opkomst beduidend hoger: Ekonomika (+4,2 procent)

(foto Jelle Goossens)

en Babylon (+22,4 procent).

Ter vergelijking: bij de Gentse studenten lag de opkomst universiteitsbreed op 20 procent. De Gentse studenten stemmen niet per kring, maar verkiezen rechtstreeks hun vertegenwoordigers voor de faculteitsraad en de Raad van Bestuur van de UGent. De verkozenen in de RvB waren tevreden over de opkomst omdat ze de kaap van de 10 procent haalden, maar waren ook wat ontgoocheld, want ze hadden gehoopt op 30 procent.

Kiesperikelen bij Ekonomika en Babylon

Vorige week berichtte *Veto* over de tweestrijd binnen Ekonomika. Deze draaide uiteindelijk uit op een schorsing van ploeg Excelsior. Excelsior werd al eerder geschorst omdat ze het kiesreglement niet volgde. Uiteindelijk werd de klacht terug ingetrokken door het Neutraal Comité op vraag van rivaliserende ploeg Elevation om "het democratische karakter van de verkiezingen in stand te houden". Excelsior werd uiteindelijk definitief geschorst vlak voor de eigenlijke verkiezingen op donderdag. Zelfs na expliciete waarschuwing van het Neutraal Comité bleef Excelsior campagne voeren tot ver na zes uur woensdagavond (de officiële sluiting van de kiescampagne bij Ekonomika). Gevolg was dat het kieslokaal volhing met: "Excelsior stemmen = ongeldige stem". Wat een thriller belooft te worden, werd de verkiezing van een gedoodverfde winnaar: ploeg Elevation. De moeite die de decaan, het Neutraal Comité en Ekonomika-alumni in de verzoeningspogingen tussen de twee kampen staken, bleek dus achteraf een maat voor niets. De relatie tussen de twee kandidaat-presidia is trouwens hersteld. De nieuwe preses Hilke Heremans is al gaan samenzitten met voormalig concurrent Peter Vanham om te kijken wat er volgend jaar kan gerealiseerd worden voor de economiestudenten.

Gelijkaardige problemen deden zich voor bij Babylon, waar twee ploegen — Lucifer en The Wannebeezzz — tegen over elkaar kwamen te staan. Lucifer informeerde naar het kiesreglement bij de faculteit en de studentenadministratie, waar ze van geen kiesreglement wisten. Hierdoor voerde Lucifer te vroeg campagne en werd daarvoor geschorst. Uiteindelijk werd ook hier de schorsing terug ingetrokken, omdat het Reglement van Interne Orde nog niet volledig in uitgetypte vorm beschikbaar was. The Wannebeezzz waren wel op de hoogte van de kiesreglementen, Lucifer niet omdat ze geen info hadden gevraagd aan het huidige presidium "omdat die het niet zag zitten dat er een tweede ploeg opkwam," aldus de kandidaat-preses van Lucifer.

Net als bij Ekonomika werd de strijd bitsig gevoerd. Volgens Lucifer verweet één van de tegenstanders hen "extreem-rechts" te zijn. De preses van The Wannebeezzz heeft naar eigen zeggen geen weet van dit incident, maar zou het afkeuren indien het gebeurd zou zijn. Ook zou Wannabezz stemmen hebben proberen ronselenvia volmachten, terwijl dit impliciet verboden werd in het kiesreglement van Babylon. Uiteindelijk kwam hiervan niets in huis. De uitslag was uiteindelijk: The Wannebeezzz (320 stemmen), Lucifer (194 stemmen), BLUB (29 stemmen) en Blanco (4 stemmen).

Kring	2006			2005
	Opkomst	Geteld	Procent	Procent
Anthropolis	53	252	21,00%	15,10%
Apolloon	471	1258	37,40%	42,40%
Babylon	500	1344	37,20%	14,80%
Chemika	68	212	32,10%	21,10%
Ekonomika (officieus)	924	2634	35,10%	30,90%
Eoos	147	526	27,90%	16,40%
Farmacutica	309	614	50,30%	56,40%
Mecenas	69	180	38,30%	23,20%
Medica (officieus)	900	2849	31,60%	31,90%
Politika (officieus)	413	2047	20,20%	20,50%
Psychologische Kring (officieus)	618	1840	33,60%	31,00%
Wina (officieus)	173	633	27,30%	19,60%
Kring Totaal	4645	14389	32,30%	Vorig jaar 27,60%
Percentage op het totaal: 17,7%				
(totaal aantal kiesgerechtigden: 26182)				

> VERVOLG VAN PAGINA 1

Verder is het zo dat de slaagpercentages erg belangrijk worden, wanneer outputfinanciering zal worden doorgevoerd. Dan worden instellingen die een hoger slaagpercentage hebben financieel bevoordeeld. De UGent doet het — wat slaagpercentages betreft — beduidend slechter dan de andere universiteiten. Ze wijt dit zelf aan haar jarenlange onderfinanciering en kreeg al eerder gelijk van het Grondwettelijk Hof.

LEERRECHTEN

Over één ding is het kabinet zeer duidelijk: een outputfinanciering zal gepaard gaan met een strenge kwaliteitsbewaking, een inputfinanciering zal gepaard gaan met leerrechten. In het eerste geval (output) bestaat immers het gevaar dat de instellingen hun onderwijskwaliteit zullen laten dalen, om zo kunstmatig snel meer diploma's uit te reiken. In het andere geval (input) is er helemaal geen stimulans om werk te maken van een snelle studievoortgang: noch voor de instellingen, noch voor de student.

De leerrechten zouden aan de student het recht geven om

aan een gesubsidiëerd tarief een basisopleiding te kunnen volgen, binnen een bepaalde tijdspanne. Wie daarnaast nog een extra diploma wil halen of langer over zijn studies doet, zal dit enkel kunnen doen aan niet-gesubsidieerde en dus erg hoge studiegelden, tenzij uiteraard de instelling deze meerkost voor haar rekening wil nemen. Door de concrete modaliteit van de leerrechten zou men een al dan niet streng systeem kunnen uitwerken.

Eerder ijverde de Vlaamse Hogescholenraad (VLHORA) voor een erg streng leerrechtensysteem. De bedoeling van VLHORA is om de verantwoordelijkheid voor de studievoortgang te leggen bij de student. Het zal immers de student zijn die financieel gestraft wordt voor een vertraging in zijn curriculum. Dit voorstel druist regelrecht in tegen het standpunt van VVS, die het leerrechtensysteem sociaal vindt. Volgens de Vlaamse studenten zouden leerrechten vooral de sociaal zwakkere student treffen, en zou de goeude student makkelijk een verlenging van de studieduur kunnen betalen.

In het huidige systeem (hogeschooldecreet, art. 177) is het zo dat een student driemaal financierbaar is in hetzelfde studiejaar, waarvan ten hoogste tweemaal binnen dezelfde

opleiding. Er is wel de bijkomende restrictie dat een student over de volledige opleiding van drie jaar, maximaal zes jaar financierbaar is.

Dit vindt de VLHORA een veel te laks systeem dat "een hoog rendement van studietrajecten niet in de hand werkt". Het tegenvoorstel van VLHORA zou zijn om elke student een pakket toe te kennen van initieel 120 studiepunten op bachelorniveau. Op het einde van zijn eerste jaar zou de student dit pakket verminderd zien met het aantal studiepunten dat hij heeft opgenomen, maar ook vermeerderd zien met het aantal studiepunten waarvoor hij slaagde. Zo kan hij met dit nieuwe pakket zijn volgende jaar aanvatten, maar moet hij er over waken dat hij zijn pakket niet zonder meer opsoupeert.

Het VLHORA-voorstel is voor Vlaanderen erg nieuw, en kreeg al vanuit vele hoeken kritiek. Niet alleen VVS, maar ook sommige rectoren, associatievoorzitters en het kabinet onderwijs vonden het te streng voor de student. Hoe goed bedoeld deze *white-paper* ook mag zijn, erg sympathiek kwam ze niet over. En dus zal ze hoogstwaarschijnlijk naar de prullenmand verwezen worden.

GLOBALISERING ONDERWIJS MOET IMPULS GEVEN AAN BRITSE ECONOMIE

Blair wil 100.000 extra buitenlandse studenten

Een ambitieus plan om binnen de volgende vijf jaar 100.000 extra buitenlandse studenten aan te trekken in het Verenigd Koninkrijk, werd op 18 april door de Britse Eerste Minister Tony Blair gelanceerd als onderdeel van een strategie om de toenemende globalisering van het onderwijs en zijn economische gevolgen bij te benen.

Donald Murre

Deze wervingscampagne, het *Prime Minister's Initiative for International Education* (PMI), gaat 27 miljoen pond kosten en zou het totale aantal buitenlandse studenten in het Verenigd Koninkrijk op 400.000 moeten brengen. Het project maakt deel uit van een strategie om met soortgelijke initiatieven de recente daling van drie procent in het aandeel van de Britse universiteiten op de internationale studentenmarkt tegen te gaan. Zo werd in december vorig jaar vier miljoen pond vrijgemaakt voor partnerships tussen Britse en Chinese universiteiten. Samen met het PMI werd ook een initiatief gelanceerd om intensiever samen te werken met Indiase onderzoeksinstituten en universiteiten, waaruit een door-dachte strategie blijkt om de banden steviger aan te halen met de nieuwe economische grootmachten. Het nieuwe project zou zich naast India en China ook richten op Rusland, de Verenigde Staten en Afrika.

EXPORTPRODUCT

Vorig jaar werd het inschrijvingsgeld voor buitenlandse studenten nog drastisch verhoogd, met als gevolg een lichte daling van deze inschrijvingen. Er wordt verwacht dat het hoge inschrijvingsgeld alleen al de universiteiten 4 miljard pond zou opleveren. Verwacht wordt dat de instroom van buitenlanders de Britse economie in haar geheel 20 miljard pond meer zou opbrengen tegen 2020. Dat zou van het Britse hoger onderwijs een waardevoller exportproduct zou maken dan bijvoorbeeld de tabaksindustrie of het verzekeringswezen. Blair benadrukte dat het er niet enkel om gaat studenten te laten kiezen voor Britse universiteiten. Het gaat er ook om duurzame samenwerkingsverbanden op te bouwen met de universiteiten van andere landen door gezamenlijke onderzoeksprojecten en studieprogramma's en uitwisseling

van docenten en studenten. De nauwe betrokkenheid van bedrijven als BP, BAE Systems, GlaxoSmithKline en Shell zou tot winstgevendende spin-offs moeten leiden.

Volgens Tom Dekeyzer van het kabinet van de Vlaamse Minister van Onderwijs Vandenbroucke (sp.a) wordt, in tegenstelling tot het Verenigd Koninkrijk in Vlaanderen, "van overheidswege geen actief beleid gevoerd om financieel interessante studenten naar het Vlaamse hoger onderwijs te lokken, maar wordt de actie overgelaten aan de individuele instellingen. De ene instelling is op dat vlak al actiever in de weer dan de andere." Hogeschool Groep T bijvoorbeeld spant

(Cartoon Pieter Fannes)

zich in om buitenlandse studenten aan te werven voor hun ingenieursopleiding. Tegen 2008 zal in het nieuwe outputsysteem een deel van de subsidies afhankelijk worden gesteld van het aantal afstuderende studenten en niet, zoals in het huidige inputsysteem, van het aantal inschrijvingen. Groep T kampt momenteel met een dalende instroom van Vlaamse ingenieursstudenten en zal waarschijnlijk daardoor het vereiste aantal van 2000 afgestudeerden per jaar niet halen. Daarom verhoogt het zijn inspanningen om buitenlandse studenten aan te trekken. Deze vertegenwoordigen nu ongeveer 10% van het totale aantal ingeschreven studenten. Voor dit doel zijn samenwerkingsprojecten opgestart met vijf

Chinese universiteiten. Daarnaast heeft Groep T heeft ook samenwerkingsverbanden met Thaise, Italiaanse, Britse en Finse universiteiten.

Volgens professor Mart Buekers, die het internationale beleid van de K.U.Leuven coördineert, geven de uitlatingen van Blair aan dat het Britse beleid gefocust is op economische winst: "Het beleid van de K.U.Leuven heeft niet als eerste opzet zoveel mogelijk winst te maken, maar streeft een excellentiebeleid van goede onderwijsprogramma's na. Door degelijke programma's aan te bieden, tracht de K.U.Leuven verschillende doelstellingen te realiseren. Door weloverwogen criteria te gebruiken zal het slaagpercentage voor de buitenlandse studenten nog verhogen. Zo zijn ze niet voor niets naar hier gekomen. De instroom van doctoraatsstudenten brengt daarbovenop nieuwe kennis en inzichten met zich mee en dus ook meer kwaliteit. Ontwikkelingssamenwerking is ook een dergelijke doelstelling. Vergeet de invloed van Leuvense doctorandi uit ontwikkelingslanden die naar hun land terugkeren niet. Met hun nieuw verworven kennis zijn zij de hefboom om de plaatselijke economie in een hogere versnelling te brengen. Kortom, de K.U.Leuven streeft vanuit kwaliteit naar kwantiteit en niet omgekeerd."

SELECTIE

Hierbij kan evenwel een kritische noot geplaatst worden. Britse universiteiten zoals Oxford en Cambridge behoren tot de absolute top in de wereld, en hun selectiecriteria zijn buitengewoon streng. De universiteit van Cambridge bevestigde in februari nog dat men enkel de beste studenten toelaat en dat de selectiecriteria gebaseerd zijn op academische gronden. Maar het is mogelijk dat universiteiten met lagere selectiecriteria van de wervingscampagne gebruik zullen maken om vooral economisch te groeien en het investeren in onderzoek als een lagere prioriteit te zien.

Het is in ieder geval duidelijk dat een dergelijk omvangrijk project met hoofdzakelijk economische beweegredenen in Vlaanderen weinig zin zou hebben. Hier bestaat immers een meer democratisch en egalitair systeem met lagere inschrijvingskosten, waardoor ook de wat minder vermogende buitenlandse studenten een kans krijgen om een diploma te verwerven.

SPORTIEVE HERENIGING K.U.LEUVEN EN UCL IN DE LIFT

Bike and Run: "Het format zit goed"

Een evenement dat op stijgende populariteit mag rekenen, kan niet anders dan tevreden organisatoren voortbrengen. Tom Vermeulen, die net een parcours-verkenning achter de kiezen heeft, ziet met tevredenheid elke editie meer deelnemers opdagen en op woensdag 3 mei kan ook jij de sportschoenen aanbinden.

Liesbet Temmerman

Het is ooit anders geweest maar tegenwoordig wordt niet meer automatisch naar de dichtstbijzijnde kassei gespeurd bij het horen van 'Louvain'. Voor veel studenten is de zusteruniversiteit echter exotischer dan de luttele 30 kilometer doen vermoeden. De sportdiensten van K.U. Leuven en UCL ontdekten hier, op een briljant moment, een gat in de markt. De rivaliteit van '68 resoluut in de geschiedenisboeken plaatsend, zetten ze een sportieve samenwerking op poten waarvan de degelijkheid nu al vier jaar wordt bevestigd.

FANATIEK

Bike and Run garandeert de sportieve student een verkeersluw en groen parcours dat op verschillende manieren afgelegd mag worden. Deelnemers die voor de klassieke -tevens populairste- formule kiezen, zoeken zichzelf best een partner en een fiets. Je legt het traject samen af, waarbij je afwisselend loopt of fietst. Fanatieke lopers laten zowel partner als fiets links liggen. Wie eerder de groepsgeest zoekt, kan in aflossing lopen met vier (dus elk 7.5 km).

Vorig jaar kon je tevens met twee deelnemen, waarbij elk de helft van het traject voor zijn rekening nam. Dit jaar is dat niet meer mogelijk. Tom Vermeulen: "Vorig jaar waren er geen inschrijvingen voor twee of vier lopers. We vermoeden dat deelnemers eerder voor de combinatie lopen/fiets opteren dan voor lopen/lopen. Na evaluatie dachten we dat

we het vier-lopers-concept misschien te weinig gepromoot hadden. Bizar genoeg zijn er momenteel nog geen inschrijvingen voor deze optie, ondanks gerichte promoties. De inschrijvingen voor de andere formules verlopen wel opnieuw vlot."

Sportieve hereniging van de K.U.Leuven en de UCL, allemaal goed en wel. Maar wat is daar in de praktijk van aan? Het evenement wordt alvast door beide universiteiten gefinancierd en ook de organisatie wordt door de twee sportdiensten gedragen. "Het klikt echt goed met de sportdienst van UCL. De organisatie van een dergelijk evenement vraagt een nauwe samenwerking en die verloopt heel goed." Weet Vermeulen ons te vertellen.

Deelnemers zijn afkomstig van beide kampen, hoewel

"Een groen parcours is een tweesnijdend zwaard."

Leuven daar veruit het grootste deel in voorziet. Vermeulen vermoedt dat er in Leuven meer promotie wordt gemaakt. Bovendien kan de K.U.Leuven uit een groter studentenbestand putten.

Het weer blijkt geen zorgwekkende factor. Er wordt gewerkt met voorinschrijvingen en ondanks de regenbuien van de vorige jaren neemt het aantal inschrijvingen steeds toe. Vermeulen vraagt zich eerder hypothetisch af waarop de inschrijvingen zouden uitdraaien indien er twee weken heerlijk weer voorspeld zou worden. Dat blijft zeker nog een jaar geheim, gezien dat nog nooit het geval was.

Een flinke regenbui gecombineerd met een groen parcours durft echter soms wat roet in het eten gooien. Vermeulen: "Vorig jaar was er een beetje gemor omwille van de modder op sommige stukken. Als je een kwartier voor de start een zondvloed op je dak krijgt, is die echter onvermijdelijk. Het meest problematische gedeelte van vorig jaar is opnieuw in het parcours opgenomen omdat het een

lang, verkeersvrij traject is. Een groen parcours is een tweesnijdend zwaard, maar algemeen waren er veruit meer positieve reacties. We nemen de spreekwoordelijke blutsen en builen er bij."

Deelnemers kunnen genieten van vervoer, zowel van als naar Louvain-la-Neuve. Verder is er bevoorrading voorzien onderweg en een verkwikkende douche achteraf. Met nog een receptie aan de aankomst, wordt de geleverde inspanning van die dag helemaal goed gemaakt.

GOED DOEL

Maar er wordt niet alleen aan de deelnemers gedacht. Ook het goede doel krijgt een financiële injectie toegediend. De helft van de inschrijvingsgelden wordt overgemaakt aan *Unikin*, een project ter ondersteuning van academici in Lovanium (Congo). "Door de koppeling van *Bike and Run* aan *Unikin*, komt dit project ook eens in de spotlights te staan. De UCL daarentegen steunt *Télévie*, de Waalse tegenhanger van *Levenslijn*. "Wij waren meer te vinden voor een project dat aan de universiteit gebonden was, zo kwamen we met *Unikin* in contact. Het geld wordt gebruikt voor de ondersteuning van werkmiddelen aan de universiteit van Kinshasa. Het kan een extra stimulans zijn om deel te nemen", aldus Vermeulen.

Wie nog steeds twijfelt en vanuit de zetel naar z'n sportschoenen staart, krijgt er bij deze een doorslaggevend argument bovenop: vice-rector Abraham en coördinator Studentenbeleid Buekers tekenden reeds enthousiast voor deelname. Want geef toe, soms maakt het *wel* uit wie je in je kielzog laat.

Laat je niet kennen en surf gezwind naar: <http://www.kuleuven.ac.be/sport/Bike&Run.htm> Daar kan je je inschrijven voor "de wedstrijd die in het teken staat van sport en verstandhouding".

Start: woensdag 3 mei om 14 uur in Louvain-la-Neuve.

SLOVEENS REGERING SNOEIT IN GELDEN VOOR HOGER ONDERWIJS

Studenten eisen respect en medezeggenschap

De massale betogingen in Frankrijk naar aanleiding van de invoering van het CPE (Contrat Première Embauche) en het onverwachte succes dat de studentenbeweging daar in de wacht sleepte, sterkt de Sloveense studenten in hun strijd tegen de regering. Nadat ze enkele weken geleden hun Franse collega's te hulp schoten, hopen ze nu in eigen land de regering op de knieën te krijgen. Doch de inzet van de Sloveense regering is stukken hoger. Na de toetreding tot de Europese Unie kent de economie van het land een gestage groei, desondanks vreest de regering dat de voorspelde groei niet zal volstaan om op te boksen tegen de concurrentie van de West-Europese lidstaten. De regering ziet bij monde van premier Jansa, geen andere weg dan drastische besparingen door te voeren. In november kwamen reeds duizenden werknemers op straat nadat de regering van premier Janez Jansa aankondigde om te gaan snoeien in de overheidsuitgaven. Nu ook de studenten in de klappen delen, worden minstens even grote onlusten verwacht.

Sloveense studenten zien het volgende academiejaar met knikkende knieën tegemoet. De regering heeft in haar laatste besparingswoede haar oog laten vallen op het onderwijs. Tienduizend studenten kwamen reeds op straat nadat aangekondigd werd dat er flink zou gesnoeid worden in de subsidiëring van hun leergeld.

Tom Van Bresseghem

Het ziet er naar uit dat de overheid de subsidies aan haar hoger onderwijs wil terugschroeven en in de toekomst haar steun zal beperken tot het verdelen van een vooraf bepaald aantal studiebeurzen. Op negentien april kwamen de studenten voor het eerst in grote getale op straat. Niet enkel de zware maatregelen, maar ook het totaal gebrek aan overleg met de studentenvertegenwoordigers, stootte de studenten tegen de borst. *Zwarte woensdag* was een feit.

Voor de studenten zijn de aankondigingen niet minder dan een mes in de rug. Ze waanden zich immers volwaardige gesprekspartner's, maar toen puntje bij paaltje kwam, werd hun stem schromelijk over het hoofd gezien. En de nieuw aangekondigde bespa-

ringen zijn slechts de spreekwoordelijke druppel. Niet alleen het financiële plaatje, het gebrek aan studiebeurzen en de financiering tout court, ook de omkadering van studenten laat al jaren sterk te wensen over. Sociale voorzieningen als huisvesting en tegemoetkomingen bij het gebruik van het openbaar vervoer, staan al langer op het verlanglijstje van de sloveense studentenbeweging. Ook eisen ze dat studentenarbeid op een aangepaste behandeling door de belastingen kan rekenen.

De Europese Studentenvakbond ESIB treedt de Sloveense studenten bij en haalt scherp uit naar de Sloveense regering. Ze vindt het onaanvaardbaar dat in een land waar studenten het sowieso lastig hebben om

het op financieel vlak te redden door een totaal gebrek aan ondersteuning van de studiekost, er geen regeling bestaat om studentenwerk minder te belasten. Bovendien is ze er niet over te spreken dat jaren na het ondertekenen van het Bolognadecreet er nog steeds geen werk gemaakt is van de herstructurering. Slovenië houdt ondanks de overeenkomst nog steeds vast aan een vijf-jaren structuur. De BaMa-structuur is gestoeld op een tweeledige opleiding. Desondanks maakt de Sloveense overheid geen aanstalten om daar in de directe toekomst verandering in te brengen. Er is dus eigenlijk meer dan genoeg werk aan de winkel.

Als de Sloveense overheid morgen weerstand wil bieden tegen concurrentie uit het westen van Europa, zal ze in de eerste plaats moeten investeren in de opleiding van de jongeren. Dan lijkt deze strategie van besparingen, zeker in een vrij gunstig economisch klimaat, eerder contraproductief. De Sloveense studenten staan alvast open voor dialoog maar eisen wel dat ze eerst als volwaardige partners behandeld worden.

EEN REIS ROND LEUVEN IN 15 BORDEN

AHA! Geschiedenis

Leuven is een "kennisstad" en wil deze kennis delen. Universiteit en stad hebben daarom voor het tweede jaar op rij de handen in elkaar geslagen om een wetenschappelijk wandelparcours in de reeks *WetenStappen in Leuven* te realiseren. Het resultaat valt vanaf deze week overal in Leuven te bewonderen en het doel is bezoekers te laten kennismaken met een ander Leuven.

Ilse De Witte

Toerisme Leuven kwam met het idee op de proppen om elk jaar een andere wetenschapstak in het daglicht te plaatsen aansluitend bij de actualiteit. Leuven staat immers voor wetenschap. Verleden jaar viel de eer te beurt aan fysica, in het kader van het wereldjaar van de fysica. Dit jaar verschijnen de borden van AHA! Geschiedenis in het Leuvense straatbeeld. Aangezien Leuven in 2006 in het teken staat van de Belgische onafhankelijkheid lag de keuze voor geschiedenis voor de hand.

De Subfaculteit Geschiedenis werd gevraagd om de inhoudelijke uitwerking van de borden op zich te nemen. In tegenstelling tot hun collega's uit de positieve wetenschappen verleden jaar - die zelf de taak op zich namen - besloten de historici de opdracht uit te besteden aan de studenten van de ALO geschiedenis. Wie is er beter geschikt om geschiedenis over te brengen naar een breed publiek dan de toekomstige generatie geschiedenisleerkrachten? Het onderwijzende personeel van de faculteit nam nog wel de eindredactie van de teksten voor zijn rekening en stuurde bij waar nodig.

PRIKKELEN

Jan Bleyen, assistent geschiedenis en medeverantwoordelijke voor het project legt uit: "Met de studenten zijn we beginnen zoeken naar mogelijke locaties voor de borden. Ons vertrekpunt was de ruimte. Waar zouden er borden moeten komen? Welke plaatsen in Leuven lenen zich ertoe om er iets meer over te vertellen? De borden moesten meer tonen dan wat er op die plaats al te zien valt. Soms zal het bord een bevreedend effect teweegbrengen en in ieder geval een functie uitoefenen in dialoog met de omgeving."

"We wilden mensen prikkelen met *catchy* vragen, zodat ze iets meer te weten willen komen. Het kan zeker en vast niet de bedoeling zijn belerend over te komen. Het doel dat we ons vooropstelden was mensen bewust te maken van het proces van historische betekenisgeving op een anekdotische manier. Herinnering ligt niet vast. Wat wij vandaag belangrijk vinden, is dat morgen niet meer. Het standbeeld van Van de Weyer is daar een goede

illustratie van. Deze Leuvense diplomaat zou een belangrijke rol gespeeld hebben bij de Belgische onafhankelijkheidsstrijd. Naargelang de tijdsperiode vindt men Van de Weyer meer of minder belangrijk, zijn standbeeld is dan ook meermaals van locatie veranderd om uiteindelijk aan de rand van de stad terecht te komen. Herinnering ligt niet vast, historische betekenis evenmin."

KOU

Bij Toerisme Leuven is men alvast zeer tevreden over het resultaat, de samenwerking tussen stad en universiteit verliep voorbeeldig. Evelyn Goffin, medewerkster van Toerisme Leuven, wist het enthousiasme van de Subfaculteit Geschiedenis zeer te appreciëren. Goffin benadrukt dat *WetenStappen* geen bepaald doelpubliek voor ogen heeft. "Studenten, toeristen, scholieren of inwoners worden allemaal bezoekers van de stad. De bedoeling is Leuven in een ander kader te plaatsen, mensen op een andere manier te leren kijken naar gebouwen of plaatsen in de stad. Om de buitenlandse studenten en toeristen niet in de kou te laten staan werd er bij deze editie op elk bord een korte vertaling toegevoegd in het Frans, het Engels en het Duits."

De borden blijven te bekijken tot 5 november. Een gratis folder kan je krijgen bij In&Uit Leuven, Naamsestraat 1. Meer info www.leuven.be/wetenstappen.

ERASMUSDAGBOEK: BART IN WÜRZBURG

Een halve meter braadworst

Zelfs na een heel semester slagen de Duitsers er in je te verbazen, maar dat kan gelukkig ook in positieve zin. Zo is het bijvoorbeeld best aangenaam om twee maanden vakantie te krijgen tussen de beide semesters, in plaats van één schamel weekje. Dat betekent natuurlijk wel dat het zomersemester erg laat begint (met name vorige week), waardoor er nog les is in juli. Maar wie wil er nu geen prachtige Beierse zomer meemaken? Het weer hier in de lente is nog wisselvalliger dan in België.

Bart Vranckx

Een ander voordeel is dat op deze manier het aantal welkomstrecepties, openingsfuiven en ander leuks verdubbelt, wat toch ook mooi meegenomen is. Het leuke aan zo'n langdurig verblijf in het buitenland is dat je zo de kans hebt om de clichés eens uitvoerig aan de tand te voelen. De mythe van de *Deutsche Pünktlichkeit* kan in ieder geval naar het land der fabeltjes verwezen worden. De lessen beginnen hier stevast een kwartier na het uur - jep, het moment waarop je je in Leuven rechtzet om onder het motto 'academisch kwartiertje' het dichtstbijzijnde café op te zoeken. En met dat kwartier nemen ze het ook niet al te nauw. Een seminarie van twee uur is in feite eentje van anderhalf uur, ze beginnen namelijk een kwartier te laat en stoppen ook een vijftiental minuten te vroeg.

VERFIJNING

Wat daarentegen absoluut niet overdreven blijkt te zijn, is de liefde van Duitsers voor het gegeven *Bratwurst*. Deze komt voor in allerlei vormen en maten, van lieve schattige *Bratwurstchens* tot de natte droom van de ware liefhebber der vette vleeswaren, de flink uit de kluiten gewassen *Nürnbergse Halbmetrbratwurst*. Dit is exact wat het zegt dat het is: een worst van een halve meter, gewrongen tussen een net iets kleiner broodje. Om het geheel 'af' te maken kan je er nog eens zoveel mosterd en/of ketchup aan toevoegen als je zelf wil. Wie het feest echt compleet wil maken, kan er ook nog een portie zuurkool tegenaan gooien.

Het kan gelukkig ook iets subtieler. In Coburg bijvoorbeeld, voegt men een apart smaakaccent toe door de worsten te roosteren op een vuur van dennennappels. De ideale locatie om dit toppunt van culinaire verfijning te nuttigen, is natuurlijk een kerstmarkt, die in elke Duitse stad/dorp vanaf half november opduiken als regenbogen in Ierse velden na een regenbui. En als Kerstmis voorbij is, zijn er nog voldoende andere gelegenheden om het marktplein vol eetkramen en andere stalletjes te zetten: Nieuwjaar, Pasen, Pinksteren of een *Volksfest*. Zolang er te eten valt, is de Beier, en bij uitbreiding de Duitser, er graag bij.

Bij dat eten moet natuurlijk ook gedronken worden. Naast *Bratwurst* is *Glühwein* een ander verplicht nummer op elke zichzelf respecterende kerstmarkt. Er is ook nog die andere Duitse klassieker, bier, die bij voorkeur komt in de halve litervariant. Naast de obligate pils, die varieert van erg goed tot rommel in de Heinekencategorie, telt Duitsland ook nog heel wat onbekende speciaalbiere, wat toch een aangename ontdekking is. Als het weer nu nog wat mee wil, zodat je ook zonder paraplu in de net geopende *Biergartens* kan zitten, kunnen we er weer even tegen.

Twee voor de prijs van één

Studenten die ervoor kiezen samen een kot te delen zijn dun gezaaid. Als studierend koppel de dagen slijten in de Leuvense binnenstad, je moet het maar durven. Deze week vielen we binnen bij zo'n stel durfals. De resultaten zijn beklijvend. De organisatie is dan ook niet verantwoordelijk voor gebeurlijke ongevallen/relatiebreuken.

Elke Desanghere

Op een verdieping van de tweede vleugel van het Sint-Pieters-ziekenhuis bevinden zich niet de gebruikelijke patiënten maar een bende vrolijke studenten. De kamers zijn op gebrekkige wijze omgevormd tot koten. Zo hingen er nog steeds lampen tegen de muur waar vroeger de bedden stonden. Je kent ze wel, van die grote, lelijke en bovendien genummerde misbak-sels met een koordje waar je aan moet trekken om het ding aan te krijgen. Tussen twee lampen hingen ook nog altijd twee 'doosjes'. 'Zuurstof' lazen we op het ene, 'Vakuum' op het andere. Zouden ze nog werken? Met moeite weerstonden we aan de verleiding onze vingers in deze elektriciteitsloze stop-contacten te steken.

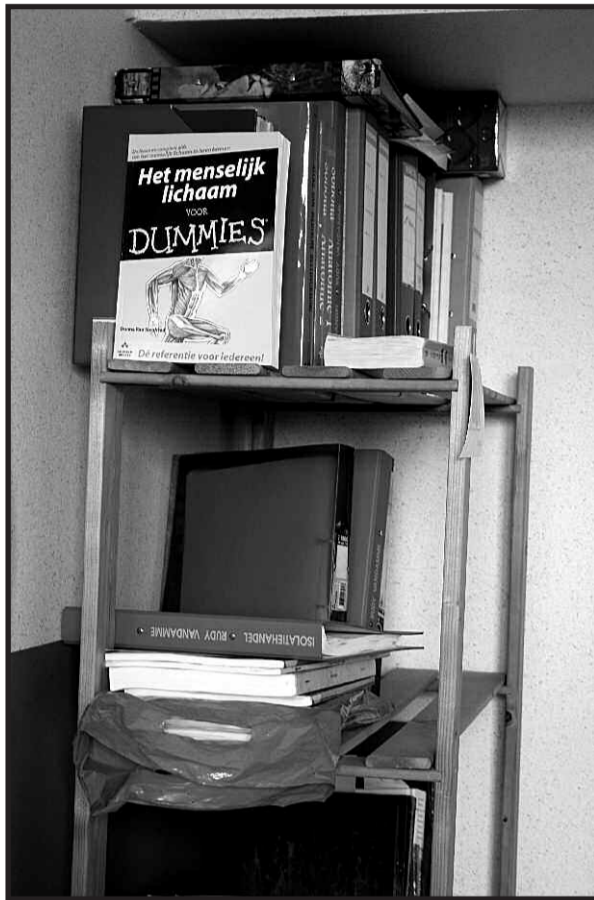
Met een grote ziekenhuiskast hebben de bewoners de kamer in tweeën gedeeld. Aan beide zijden staat een bureau met het gezicht naar de muur. Waarschijnlijk om elkaar niet af te leiden met zeemzoeterig gedrag. De post-its vol lieve berichtjes die de muren sieren voldoen al ruimschoots. De rest van de kamer wordt ingenomen door een tweepersoonsbed aan de ene zijde en een zithoek aan de andere. Voor deze indeling mogen we Alyson en Dieter, zoals we lazen op de deur, toch enigszins complimenteren.

DUMMIES

Dat de puzzelobsessie van onze slachtoffers zich enkel beperkt tot karton kunnen we alleen maar hopen. Want als geneeskundestudent wordt er toch een zekere professionaliteit verwacht als er aan mensen moet geprutst worden. 'Het zakwoordenboek der geneeskunde' wees alvast in de juiste richting. 'Het menselijk lichaam voor dummies' bezorgde ons echter een kriebel waar zelfs ons staartbeentje niet rustig onder bleef.

Twee studenten, dus ook twee studierichtingen. Een rondslingerend practicum stuurde ons richting Biologie. Maar wie nu wat studeert bleef een raadsel. Op beide bureaus staken namelijk dezelfde ingewikkelde chemische verbindingen ons de ogen uit. Verder vonden we echter nauwelijks aanwijzingen. Zouden ze misschien toch beiden geneeskunde studeren? Het beeld van gewenste intimiteiten in de operatiekamer flitste meteen gichelend door ons hoofd.

(foto's Liesbet Temmerman)

Voor andere dingen vinden deze bewoners duidelijk ook nog tijd. Hoe klein moet een stukje papier zijn voor je er geen bootje meer mee kan vouwen? Zij weten er alles van. En weerom werd bewezen dat mannen een deel van hun kinderlijkheid behouden. Een passie voor manga, tot daaraan toe. Maar bij een poster van *Dragon Ball Z* en een gigantische Pikachu poef stelden we ons toch vragen.

Gelukkig huppelde er ook nog een kat rond waarop we onze aandacht konden richten. Het schattige beest was wat je noemt rotverwend. Poesje mauw nestelde zich tijdens ons bezoek gezapig op het bed. Haar hoogstpersoonlijke 'kattenpaal' met verschillende platvormen negeerde ze compleet.

DIERENPAKJE

Hoewel ze het bed delen, houden ze hun studie- en waspraktijken gescheiden. Naast twee bureaus stonden er dus ook twee wastafels, keurig gescheiden door de deur. Onze slachtoffers hadden hun kot onderverdeeld in een 'jongenskant' en een 'meisjeskant'. Zij moest de boekenkast erbij nemen, hij de koelkast en oven.

Aan wie welke kant toebehoorde was gemakkelijk te bepalen en ditmaal niet op basis van de hoeveelheid rommel. Want waar jongens doorgaans het meest rommelig zijn, draagt in deze relatie op dit gebied de vrouw duidelijk de broek. Zowel haar wastafel als bureau leden eronder. Een pluim voor hem, een verwijtende vinger voor haar.

Het verschil was duidelijker merkbaar in hun decoratie, hoewel we bedenkingen hadden over de keuze. Dat boven haar bureau een poster van Anne Geddes prijkte, vonden we niet echt abnormaal. Veel meisjes smelten nu éénmaal voor baby's in knuffelige pakjes. Boven zijn bureau hing ook een poster in die aard. Ditmaal zat er echter iemand anders in het dierenpakje. Het meisje in een bunnyoutfit dat ons verleidelijk aanstaarde kon niet anders dan zijn wederhelft zijn. Althans, dat hoopten we. Anders had na ons bezoek hoogstwaarschijnlijk het meubilair, de kat inclusief, door de kamer gevlogen.

De waarheid en niets dan de waarheid

De vertrouwde KULAK in de steek latend, besloten Alyson en Dieter samen een kot te zoeken in het onbekende Leuven. Naast zijn studies biochemie lijdt Dieter inderdaad aan een manga-obsessie, welke laatste Alyson al geneeskunde studierend poogt in te tomen. Verdere dwangmatigheden zijn echter te ver gezocht; de reeks papieren bootjes is een cadeau van een kotgenoot. De bewuste foto toont géén concubine, wat de (zieken)huisvrede desbetreffend redt. De kat heeft het best naar haar zin in het kotleven. Ze reist elke week mee op en af.

Winnende teksten interuniversitaire literaire prijs 2006

Arrogantie en zelfrelativering

Germania ging ter ziele, maar de Nederlandse letteren floreren nog steeds. Babylon nam de fakkel over en zette het Germaanse initiatief van de Interuniversitaire Literaire Prijs verder, die intussen aan een dertigste editie toe is. Uit meer dan 200 inzendingen voor poëzie en proza moest de jury het kruim van de volgende generatie literatoren selecteren.

De uitreiking van de prijzen gebeurde in de grote aula Pieter De Somer. Een beetje overmoedig van de organisatie, want de zaal was maar magertjes gevuld. Dat hinderde de sfeer echter op geen enkel moment.

Er was immers meer voorzien dan een prijsuitreiking alleen. Luuk Gruwez las voor uit eigen werk, Lenny (van *Lenny en de wespen*) gaf een korte maar gesmaakte show en er waren de korte filmpjes die soms absurd waren, soms een parodie op poëzie, maar altijd hilarisch. Een beetje zelfrelativering is nooit weg op een literair evenement.

Ondanks de gezelligheid van de hele avond was er toch gemor te horen bij enkele genomineerden. Omdat ze twee euro inkom moesten betalen, bijvoorbeeld, terwijl de organisatie hen speciaal had gevraagd om zeker te komen — ze waren immers genomineerd. En ook de "arrogantie" van presentatrice Sara Vermeylen was er voor sommigen te veel aan. Sara had na de prijsuitreikingen opgemerkt dat alle winnaars, van zowel de poëzie- en als prozawedstrijd, van de K.U.Leuven of de KULAK kwamen, hoewel er studenten van meer dan veertien instellingen teksten hadden ingezonden. Bij meer dan één toeschouwer schoot die opmerking in het verkeerde keelgat.

Het zijn spijtige zwarte randjes aan een verder prima editie. Maar als de organisatie volgend jaar een bescheidener zaal kiest, en de presentatie zich iets bescheidener opstelt, dan horen we vast helemaal niemand meer klagen.

(gvg)

De laureaten

POËZIE

1. Floor Deroo
2. Mathias Van de Velde
3. Stijn Vanderstockt

PROZA

1. Daphne Carolus met *Shellshock Syndroom*
2. Bavo van Eyken (*titelloos*)
3. Thomas Buysens met *Tango mortis*

Treinstel

Dit hier is mijn perron.

Je kan op me wachten,
met gekruiste benen op
mijn bank gaan zitten,
me de krant lezen,
Of beter nog: gewoon kijken.

Zie mij daar
langs het glas van de ramen,
in het struikelen van de mensen
over de gemiste tegel,
tussen de muntstukken
in de jaszak van de man
met das en paraplu.

Je laad in mijn koffers
sporen na van een nacht,
al mijn stille aandacht,
de stemming
waarheen we gaan.
En overvalt
tegen elke richting in
mijn coupé de foudre.

Floor Deroo

WINNENDE TEKST INTERUNIVERSITAIRE LITERAIRE PRIJS 2006: PROZA

Shellshock Syndroom

I

Als ik binnenkom en de deur sluit, ruik ik de bloemen, net zoals ik ze rook op de ochtend van haar begrafenis. Het is de doordringende geur van chrysanten. Of de geur van balsem. Ik adem nog eens diep in voor de paniek me meezuigt. Ik loop de trap op. - Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen. - Net geen tien seconden. Ik loop haastig naar mijn kamer, werp een blik over mijn schouder terwijl ik de deur al dichtsla. Niets, of toch? Ik sluit de deur haastig. Ik ben buiten adem, als na een marathon, mijn hart is door het bonzen in mijn keel terecht gekomen. Ik check het bed. Ik ben veilig. Of toch even.

Ik sta op de veel te lange oprit. Einde van een Oostenrijks voor sommigen, einde van een tijdperk voor mij. Ik bekijk de bloemen die links van de deur zijn verzameld. De gemixte geur van de verschillende soorten is sterk en lijkt blijvend. Ik zie een vrouw wat rozen erbij leggen. Een man met een pinguïnvest knikt naar haar. Ik wandel rustig naar de achterkant van het huis.

Ik zet muziek op en dans wild voor de spiegel van mijn kleerkast. Intens geluk na een non-event, ik heb haar niet gezien en ik ben daar blij om. Rustig als een comapatënt.

Na enkele liedjes en een alweer bonzend hart ga ik naar mijn kamerdeur. Ik probeer langs de sleutel weg, door het sleutelgat de gang op te kijken. Ik inspecteer alles zorgvuldig, voor zover dat mogelijk is toch. Ik zie van alles en niets. Beweging en geen beweging. Ik luister aandachtig. Maar maken doden nog geluiden of verplaatsen ze zich in doodse stilte door gangen, muren en kamers? Ik tuur nog één keer en duw dan mijn oor hard tegen de onbehandelde eiken deur, dan draai ik de sleutel om en ren. - Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht. - De laatste vier treden maak ik in één sprong, de zenuwen in mijn enkel trillen maar ik loop door tot ik de deur van de hall naar de living bereik.

Eens in de living lijkt de reuk te zijn afgenomen maar ze is nog niet helemaal weg.

Het stand-byknopje van de afstandsbediening verlost me van de stilte. Na enkele seconden, in een nog dichte mist van adrenaline, hoor ik wat. Ik luister aandachtig en besef dan dat het

misschien een geluid op de teevee was. Terwijl ik naar de teevee kijk, kijk ik ettelijke malen over mijn schouder. Stel je voor dat ze achter me zou staan, of net de living zou betreden

en snel haar weg zou maken naar de keuken, waar ze me dan zou opwachten en ik gestraft zou worden door mijn eigen laksheid.

II

In mijn broers stapelbed lig ik onderaan, samen met mijn tante. Het is tenslotte zijn kamer en ook zijn stapelbed. Ik moet dus onderaan liggen. Het is pas acht uur en ik lig klaarwakker wanneer iemand roept. Ik duw mijn tante in de rug.

'Ze is juist.' Ik storm het bed uit, over de houten overloop en dan de trap af. Ik doe de deur open en zie haar liggen. Alles is één vertraagde opname nu: mijn vader die een roos tussen haar handen klemt, mijn grootmoeder die een nervous breakdown heeft in de zetel, de koffie die al wordt uitgeschonken. Voorzichtig kom ik ter hoogte van dat verdomd lelijk ziekenbed, elke stap is weloverwogen. Ze snakt niet meer. Ik voel aan haar hand. Ze is lauw.

Ik hoor een auto. Ik doe voorzichtig het gordijn aan de kant en ik zie de wagen van mijn vader. Ik kijk nog eens snel achter me. Ik hoor gerommel aan de voordeur. 'Papa!' Ik hoor hem het zand tussen zijn schoenen uitkloppen.

Ik zag enige tijd geleden een documentaire, of misschien was het wel een langspeelfilm over mensen die dood waren, of bijna dood. Of daar tussenin. Wanneer de geest werkelijk dreigde weg te glijden uit het lichaam, wreven ze gewoon met enkele levenden heftig over haar amen, het doel was het bloed zo weer te laten stromen. Ik bedenk nu dat ik dat toen beter ook gedaan had. Baat het niet, dan schaadt het niet.

Zeven uur, ik ga naar boven. - Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen. - Negen. Altijd net niet. Struikelen is uit den boze. Ik haast me naar de badkamer terwijl ik 'Papa!' roep. Ik hoor mijn vader hoesten en hij roept: 'Ja!'. 'Hoe laat is het!' Het antwoord moet ik niet weten. Ze moet alleen weten dat ik niet alleen ben.

III

Ik sta in de krantenwinkel maar de winkelfrouw heb ik nog nooit gezien. Ik bekijk haar zorgvuldig. Ze heeft vetzig haar en iets wat lijkt op een acné-probleem. Ik vraag zonder enig nadenken: 'Is Nicole hier?' Ze bekijkt me argwanend, 'Wie?', zegt ze. 'Nicole,' herhaal ik licht verbaasd, misschien ben ik geërgerd omdat ik zie dat ze enigszins verbaasd is door de directheid en de aard van de vraag. 'Die van

dat ander dorp.' Ik kijk haar, na deze zin te hebben uitgesproken, recht aan. Ze knikt even en heft dan de toonbank omhoog. Het is een witte toonbank, waarschijnlijk werd ze gemaakt met planken van multiplex en dan beplakt met goedkope maar degelijke én afwasbare witte folie; de scharnieren zijn van een licht metaal.

Ik stap achter de kassa en ze doet de plank weer omlaag, ik kijk even naar de toonbank die weer hersteld is naar zijn oorspronkelijke staat. Als ik terugkijk staat ze al in het gangetje achter het deurgat, klaar om verder te wandelen. Ik volg haar snel. Ze houdt aan de eerste deur links halt en opent de deur zonder kloppen. Ik voel me plots paniekerig en hap naar adem. Het lijkt wel of ik haar aanwezigheid kan ruiken. Zoals de meeste dieren hun moeder, hoewel quasi identiek aan de andere soortgenoten, kunnen ruiken van op meters afstand.

'Ze slaapt'. Ik zie mijn kans schoon en probeer weg te wandelen. 'Er is iemand hier voor u. Bezoek.' Ik kan niet meer terug nu, en ga aarzelend binnen na een kort gebaar van de winkelfrouw. Daar ligt ze dan, met haar korte coupe, ze heeft koortsblaasjes aan de mond. Ze huilt en neemt me vast.

Ik lig in mijn bed en zie iets aan het raam. Mijn deur staat op een kier. Wanneer ik plots iets hoor, pers ik mijn ogen toe maar ik voel haar aanwezigheid vlak voor mijn gezicht. Ik houd mijn ogen toe en adem rustig. Een geslaagde geassimileerde slaap, al zeg ik het zelf. Ik ben dan ook een redelijk ervaren beoefenaar van het genre.

V

'Ze gaat niet mee op schoolreis!' 'Hoe? Ze gaat niet mee?' Ik bekijk haar met de angst van een jonge geslagen hond. Ze bekijkt me, ik zie de tranen in haar ogen opwellen. Ze probeert haar gezicht strak te houden maar de spasmes van de gezichtspieren verraden het onderdrukken van een emotie. 'Ge moet er van genieten nu ge nog kunt.' 'Ik weet het.' Nu huilt ze pas. Ik word misselijk van de volle ziekenhuislucht, en als ik mijn broertjes verradersmond zie naar beneden krullen, werkt dat enkel als een katalysator: ik moet naar buiten.

Ik word wakker. Het is koud, zelfs onder mijn deken. Ik kijk eerst voorzichtig rond. Er is niets opvallends. Ik zet me rechtop en kijk in de spiegel van de kleerkast die recht voor me hangt. Ik zie alles troebel. Als ik opsta is de koude vloer een soort van peppil.

- Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, sprong. - Nog enkele stappen, en ik sla de deur toe. Ik ruik de vergane geur van smeulende sigaretten, mijn vader bevindt zich tussen een liggende en zittende pose in de sofa. De keuken betreden vereist al mijn moed, en daarbij komt dan nog dat mijn moed zowat past in een kinderschoendoos. Ze is er niet. En ze heeft zich ook niet achter het buffet verstopt.

Dat kinderen kinderen zijn, weet iedereen. Omdat ze het ook geweest zijn. Dat we met 'kinderen' ook schandalige hoerenschepsels bedoelen die van achterklap hun beroep willen maken, lijkt niemand zich nog te herinneren uit zijn kindertijd.

Als ik die maandag op school aankom, lijkt alles anders en toch hetzelfde. Nu ben ik niet meer alleen het vreemde meisje maar ook nog de halve wees. Wat eigenlijk alles behalve een contradictie is, het is eerder een aanvulling of een bevestiging van wat al geweten was. 'Ze huilt zelfs niet,' hoor ik achter mijn rug.

Aan de keukentafel kan ik de klok niet lezen. Ik trek aan mijn ooghoeken, wat mijn zicht scherper maakt, en ik meen uit te maken dat het elf uur is.

Terug in de living zap ik twee minuten en sta dan op. Ik schuif het gordijn opzij en zie de kastanjeboom. De schommel hangt er nog.

V

De bel gaat, ik ga naar onder en doe de deur open. Een vrouw aan mijn voordeur. 'Ja?' zeg ik. 'Mag ik binnenkomen?' 'Dat zal wel,' zeg ik. Ik ga naar boven, de weg vindt ze zelf maar. Ik ga mijn kamer binnen en sluit de deur.

De zon schijnt en de bladeren zijn groen. Een fietser rijdt voorbij. De telefoon gaat. In de hal adem ik diep in, de geur lijkt verdwenen. Het is de moeder van mijn vader. In het Noors is dat murfar, denk ik. Wij gebruiken belachelijkere termen.

Het is namiddag. Ik wil naar boven gaan maar twijfel. 'Hoe belachelijk,' denk ik, 'als ze je wou spreken, had ze dat al lang gedaan.' Ik frons mijn wenkbrauwen bedenkelijk, daarna neem ik diep adem en doe de deur naar de hall open. - Eén, twee. De trap op. Drie, vier, vijf, zes, zeven, acht. - Ik ga snel de badkamer binnen en sluit de deur. Ik draai de kraan van de badkuip open en neem twee handdoeken uit de kast. Het neerstortende water geeft een weergalmende ruis. Ik zet de radio aan, wanneer ik zoek naar een geschikte post moet ik even aan de deur voelen of ik ze wel gesloten heb. Het is loos alarm.

Ze ligt in een grote glazen koelkast. Het lijkt wel zo een staande koelkast van Coca-Cola, die je ziet in frituren en kebabzaken, en waar ze dan de verschillende soorten blikjes in opbergen. Er is natuurlijk wel verschil: er is geen groot plastic handvat op de deur, noch is de kast zelf felgekleurd. Het is een bruine afwasbare maar degelijke folie, ik ontwaar een houtmotief.

Wanneer ik alleen ben met haar en haar voorzichtig bekijk, komt er soms een condens op het glas en bewegen de witte steriele lakens weer onder haar rode roos. Ik bekijk haar nu voorzichtig van op een afstand, maar als ik me even laat afleiden, gebeurt er niets meer.

Terug aan de keukentafel is nog steeds alles wit voor mijn ogen en in gelijkmatige beweging. Ik sla het kruiswoordraadselboekje open en begin aan een Zweedse puzzel.

VI

Ik sta in de badkamer voor de deur. Op het verwarmingsklokje is het vijf uur. Twee uur in de badkamer en we zijn geen stap verder. Ik luister aandachtig, doe de deur open en roep: 'Papa!' 'Ja!' 'Hoe laat is het?' Ik wandel door de gang. - Eén, twee, drie. - 'Vijf uur!' Ik zet mijn weg verder richting slaapkamer. - Vier, vijf, zes, zeven. - Ik heb de deurklink vast en ik kijk snel over mijn schouder voor ik naar binnen ga. Ik sluit de deur en neem een boek. 'Wie twintig levensjaren afsnijdt, snijdt even zoveel jaren doodsangst af.'

Als ik opkijk van mijn boek is het acht uur. Tijd voor muziek!

De dokter kijkt me doordringend aan. 'Ik ga eerlijk zijn,' zegt hij rustig, 'als ze nog wakker wordt. dan weet ze niets meer. Ze zal u niet meer herkennen, ze zal uw vader niet meer herkennen, ze zal niemand meer herkennen. Ze zal ook niets meer weten. ze zal niet meer weten wat een trein is bijvoorbeeld.' Ik knik, kijk om en zie haar naar adem snakken. 'Maar ik denk niet dat ze nog zal wakker worden. Ze glijdt weg.' Ik kijk naar de grond, pluk aan een velletje op mijn hand en sta dan op. Ik wandel naar het ziekenbed dat aan de andere kant van de kamer staat. Halverwege kijk ik nog eens om, de dokter kijkt me kalmpjes maar met een zekere vastberadenheid aan. Ik weet niet waarom mensen mij die specifieke blik steeds toewerpen.

Eens aan het bed wordt alles plots surreëel. Het lijkt of de vrouw in het bed niet mijn moeder is maar iemand anders. Maar niet op de manier dat het lijkt alsof ze een dubbelgangster is van mijn moeder, het is eerder de plasticiteit van een droom waarmee ik nu plots in de realiteit word geconfronteerd. Het lijkt als in een droom waarin je, als je hand te dicht bij het hoofdpersonage komt, wakker wordt en je je verstoord afvraagt wat dat nu weer allemaal te betekenen had.

Ik neem uiteindelijk haar hand vast en kan haar dan niet meer los laten. Ik blijf haar hand en haar wangen kussen. Het is kwart voor acht. Ik ben doodop. Ik ga slapen, mijn tante en broer gaan mee.

Het is tien uur. Ik ga mijn kamer buiten. - Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen. - Ik ben in de living en de deur slaat achter me dicht. Ik ga de keuken binnen en kijk voorzichtig rond. Ik doe de koelkast open. Ik haal de cola eruit en laat de fles staan op de keukentafel, zonder ervan te drinken. Ik ga de keuken uit, de living in, de living uit. - Eén, twee, drie, vier. -

Daphne Carolus

Interview met Associatievoorzitter André Oosterlinck

De laatste weken gonst het in de wereld van associaties van politieke spelletjes op de Vlaamse onderwijsmarkt. Tijd dus voor een gesprek met de man die het begrip associatie als geen ander naar zijn hand zette en zo besliste hoe het Vlaamse hogeronderwijslandschap er nu uitziet: de voorzitter van de Associatie K.U.Leuven André Oosterlinck.

Bram Delen & Simon Horsten

Veto: Volgens de laatste berichten zal er meer geld komen voor hoger onderwijs, maar wel onder voorwaarde dat er meer gerationaliseerd wordt. Kloppen deze berichten?

André Oosterlinck: «Ja. We hebben een vergadering gehad met de rectoren, de associatievoorzitters en een algemeen directeur van een hogeschool per associatie. Minister Vandembroucke zei ons daar dat hij meer geld wilde vragen aan de Vlaamse overheid, maar enkel indien er een rationalisatievoorstel komt en er rationalisatiebereidheid is. De minister haalde dan enkele voorbeelden aan. In het verleden heeft Roger Dillemans als commissaris van toenmalig onderwijsminister Vandembroucke al eens pogingen ondernomen om te rationaliseren. Hij heeft toen onder andere voorstellen gedaan voor de exacte wetenschappen en de zogenaamde 'kleine letteren'. U weet wel: die talen die door het grootste aantal mensen worden gesproken – ik heb dat altijd een eigenaardige benaming gevonden (*grijnst*). Ik heb dat Plan Dillemans nog eens van onder het stof gehaald om te kijken wat we in het licht van de huidige discussie kunnen voorstellen.»

KOSTEN

«Vandembroucke verwees naar de capaciteitstoets die momenteel gebruikt wordt om te kijken of de positieve wetenschappen een verlenging van hun master (*van 60 naar 120 studiepunten, red.*) kunnen verantwoorden. Ik heb daar onmiddellijk op geantwoord dat dit systeem niet zomaar overal kan gebruikt worden. De wetenschappen hebben nu eenmaal een objectief internationaal systeem om de wetenschappelijke kwaliteit van de basis te meten. Maar in vele van de humane wetenschappen zijn dergelijke meetsystemen bijna niet aanwezig. Hogescholen hebben die zelfs totaal niet. Enkel voor ingenieurswetenschappen, biomedische en eventueel psychologie gaat dat wel op.»

“ Wij lossen de K.U.Brussel op, Luc Vandembroucke engageerde zich om hetzelfde te doen voor de VUB ”

«Bovendien zijn de grote universiteiten wel bereid tot rationalisatie, maar de kleinere veel minder en het zijn vooral zij die moeten rationaliseren.»

Veto: Dillemans kreeg geen steun, maar wie zegt dat het vandaag wel zal lukken?

Oosterlinck: «Op dit moment zijn het de anderen die de lage bezettingsgraad van de universiteiten betalen. Kijk naar de OBE's (*Onderwijsbelastingseenheden, red.*): een student wordt in dit systeem vermenigvuldigd met een factor, afhankelijk van de studierichting die hij volgt. Zo kan men de kosten die de student met zich meebrengt voor de universiteiten berekenen. Wat blijkt nu? Dat een student aan de minder grote universiteiten in Vlaanderen drie keer meer kost dan een aan de K.U.Leuven (*slaat de handen in de lucht*). Als de K.U.Leuven op dezelfde manier

gefinancierd zou worden als de kleine instellingen, zouden we ook op een totaal andere en nog betere manier onderwijs kunnen geven. Maar dan moet er natuurlijk wel meer geld komen.»

Veto: Dus dan is pakweg de VUB sociaal erg belastend?

Oosterlinck: «Natuurlijk, en de K.U.Brussel ook: die zijn het duurste.»

Veto: Over de K.U.Brussel zei u ooit: «Dat is een probleem en we zijn dat aan het oplossen.»

Oosterlinck: «(lacht) Zo is dat, ja. Er is een groep in de Associatie die zich ontfermt over het oplossen van de K.U.Brussel. Trouwens: ik heb begrepen dat Luc Vandembroucke (*de voorzitter van de Associatie UGent, red.*) bereid is het probleem VUB te helpen oplossen.»

Veto: Vandembroucke ontkent in alle toonaarden.

Oosterlinck: «Ze hebben daar anders al een vergadering over gehad binnen de spa. Ik kan me wel voorstellen dat op dit moment het voor de UGent niet politiek opportuun is om het probleem VUB op te lossen: er staan gemeenteraadsverkiezingen op stapel, en daarna federale.»

AS LEUVEN-GENT

Veto: Heeft Vandembroucke expliciet de opdracht gegeven hierover niets te zeggen in de pers?

Oosterlinck: «Daar ben ik bijna zeker van.»

Veto: Wat is nu eigenlijk de precieze relatie tussen u en Luc Vandembroucke? In Schamper trekt die laatste stevig van leer tegen Leuven, en in Knack staan jullie dan weer zij aan zij op de barricaden.

Oosterlinck: «De echte verhouding wordt het beste weergegeven in het dubbelinterview in Knack; we hebben op Vlaams niveau gezamenlijke belangen. En het interview in Schamper, tja: lokale kranten dienen lokale zaken. Hoe dan ook: er is altijd een as Leuven-Gent geweest, en die is niet echt weg. Luc en ik zijn beiden verstandige mensen: we weten waar wij verschillen in mening en we weten ook voor welke zaken we gezamenlijk

Oosterlinck: «(lacht) Dat is iets dat jullie zelf uit jullie eigen kennis zullen moeten halen.»

«Vergeet trouwens niet: Antwerpen reageerde ook anders. Eerst was er geen reactie van de UA, maar daarna zeiden ze toch dat vijf associaties inderdaad te veel is. Drie zouden ze waarschijnlijk wel zien zitten (*lacht smakelijk*).»

Veto: In het interview in Knack pleit u ook voor meer alloctonen in het onderwijs. Wie een beetje van kwade wil is, denkt dan meteen: Oosterlinck meent dat niet, hij zegt dat maar omdat hij achter het voorstel van Vandembroucke staat.

Oosterlinck: «U mag van kwade wil zijn, natuurlijk. Maar, neen, ik meen dat wel. Mijn streven naar kwaliteit aan de universiteiten is altijd ingegeven geweest door het idee van een democratisch toegankelijk systeem, dat evenwel kwalitatief sterk genoeg staat om de concurrentie op Europees niveau aan te gaan. En, zoals Luc Vandembroucke al zei: de rijken zullen hun kinderen wel naar een goede universiteit sturen. We moeten toeganke-

een studie gedaan om te zien waar ze het best konden aansluiten, en ze zijn ook in Gent geweest, maar Gent heeft hen nooit als dusdanig geweigerd. Wat Vandembroucke zegt, is dus weer de historische werkelijkheid enigszins geweld aandoen. Groep T is oorspronkelijk zelfs een katholieke school. En ook Sint-Lieven heeft de overstap naar

Leuven vrijwillig gemaakt. Wij hebben nergens iets weggekaapt.»

Veto: Is de Associatie UGent democratischer dan die van de K.U.Leuven?

Oosterlinck: «Er zijn twee manieren om een associatie te leiden: ofwel ga je vrijwillig samen en blijf je als afzonderlijke instellingen samenwerken, ofwel kies je voor een krachtadiger bestuur. Wij hebben voor het tweede gekozen. Bovendien behelst onze associatie veel meer instellingen dan de Gentse, waardoor een Gentse democratische structuur alleen maar log zou zijn. In Gent waren ze met vier, wij meteen met veertien. Als we dezelfde bestuursstructuren hadden gebruikt, zouden we zeker bestuursproblemen hebben gehad. Dus zijn we gewoon een stap verder gegaan.»

AFREKENEN

Veto: LOKO, de Leuvense studentenkoepel, is voorstander van het financieringsplan van Vandembroucke. In hoeverre wegen de studenten in zo'n discussie?

Oosterlinck: «In feite is heel die discussie over input- en outputfinanciering geleuter. Per slot van rekening verschilt het niet zo veel. In beide systemen zijn er mogelijke misbruiken en moet je die compenseren. Daarom wil de minister, net als wij, een gecombineerd systeem. Dan heb ik zelf aan hem voorgesteld om in het eerste jaar outputfinanciering in te stellen, en daarna input. En ik heb de indruk dat de studenten bereid zijn over een gecombineerd systeem te praten.»

Veto: Volgt u de huidige studentenwerking aan de K.U.Leuven nog en wat vindt u dat ze ervan bakken?

Oosterlinck: «Ik ga jullie afrekenen – of liever: beoordelen op het feit of u er al dan niet in slaagt een goed evaluatiesysteem voor onderwijs te krijgen. Als je dat niet haalt, dan zie ik niet in wat je behaald hebt.»

Veto: Maar er is geen evaluatiesysteem vandaag.

Oosterlinck: «Tja...»

Veto: «U bent altijd de rector geweest die geen studenten in zijn Raad van Bestuur (RvB) wilde hebben. Nu zitten ze niet enkel in de RvB, maar zelfs in het GeBu.»

Oosterlinck: «Ik ben dan ook geen rector meer.»

«Maar ik ben wel altijd voorstander geweest van intensief praten met studenten. Ik ben alleen van mening dat studenten geen bestuursmandaten moeten hebben. Je moet als studenten geen verantwoordelijkheden nemen die moeilijk te dragen zijn. Dat is niet gezond, noch voor de instelling, noch voor hen. Bovendien worden studenten in een uitvoerende functie nooit helemaal serieus genomen: zo weet de voorzitter van het GeBu (*de rector, red.*) ook dat er volgend jaar iemand anders zal zitten. Het vergt tijd om zich in te

kunnen gaan. Dit geldt ook voor onze beide rectoren. Als je kijkt naar de kostprijs per OBE, dan zie je dat Gent en Leuven zeer dicht bij elkaar zitten – zowel de universiteiten als de associaties. De kleinere universiteiten krijgen in verhouding meer geld. En dat terwijl het basisprincipe toch zou moeten zijn: alle studenten zijn gelijk. Het nieuwe financieringsplan van de minister accentueert dat principe meer dan vroeger, en dat is het probleem van de kleine instellingen, die altijd een voorkeursbehandeling hebben gekregen. En dan rijst de vraag: wat is het model dat we willen hanteren? Wil je twee grote mastodonten, die economisch optimaal runnen, of wil je ook de kans geven aan de kleinere universiteiten. In dat laatste geval moet je natuurlijk een minimum aan vaste sokkel geven. Anderzijds moet ik wel stellen dat wij nooit de vragende partij zullen zijn om de VUB te laten verdwijnen. Als vrije instelling moeten we de andere vrije instellingen respecteren.»

Veto: De Universiteit Hasselt reageerde veel kalmer op uw voorstellen in Knack dan de VUB. Kunnen we ons binnenkort aan een joint venture verwachten?

lijkheid creëren voor de armeren. Maar onze generatie zou wel totaal falen als we geen kwaliteit konden garanderen.»

«Momenteel staat Leuven te ver van allochtone jongeren en onze rector werkt daar nu hard aan. Anderzijds staan veel alloctonen tegenover universiteiten zoals een groot deel van de bevolking dertig jaar geleden. Ik geloof ook dat de ouders bij hen nog een ander gezag hebben. Veel ouders van alloctonen hebben geen universitaire studies gedaan, kennen dat ook niet goed en staan er daarom iets ongeruster tegenover. Volgens mij zijn de associaties trouwens ook een instrument dat de democratisering serieus kan steunen.»

Veto: Luc Vandembroucke zegt dat Gent zo fatsoenlijk is geweest om Groep T niet in te lijven wanneer ze de kans had, terwijl Leuven wel de Gentse Hogeschool Sint-Lieven heeft binnengehaald. Bent u een 'onfatsoenlijke machiavellist', zoals Vandembroucke zegt?

Oosterlinck: «Ik ben nooit machiavellist geweest. Ik heb wel iets geleerd van Machiavelli, dat ga ik niet ontkennen. Luc moet daar niet flauw over doen: Groep T heeft vrij gekozen. Ze hebben daarvoor wel

“Ik heb iets geleerd van Machiavelli”

werken in een complexe organisatie als de onze, en daaraan ontbreekt het studentenverteenwoordigers simpelweg. Ik moet u wel zeggen dat ze hun dossiers doorgaans goed voorbereiden.»

INNOVEREND

Veto: *U verweet de studenten ook stevast dat ze niet democratisch representatief waren.*

Oosterlinck: «Dat was een spel. Wanneer zij mij verweeten dat ik ondemocratisch bezig was, wees ik hen op het feit dat ze zelf ook niet perfect waren op dat vlak. Pas op: ik ben er niet sowieso voorstander van dat een rector verkozen moet worden. Verschillende professoren zijn onvoldoende innovierend, en zelfs behoudsgezind. Bovendien heb ik ervaren dat de meerderheid zich onvoldoende direct informeert bij een rectorverkiezing; hoe kunnen ze zich dan een mening vormen? Daarom heb ik ooit ook een alternatief kiessysteem uitgedacht met democratisch verkozen kiespersonen. Dit kiescollege — van ongeveer honderd personen — zou dan als opdracht gehad hebben de rector te verkiezen na grondige evaluatie, voorbereiding en nadat ze alle rector kandidaten bevroegd zou hebben. Een democratische verkiezing door de volledig basis geeft de universiteit immers geen garantie op een goede keuze. Kijk naar onze zusteruniversiteit UCL, waar het de Academische Raad is die de rector kiest.»

Veto: *U vreesde bij een rechtsreeks verkiezing inderdaad het Pim Fortuyn effect. Hadden wij dit effect in Leuven tijdens de laatste verkiezingen?*

Oosterlinck: «Daar ga ik niet op antwoorden.»

Veto: *U hebt rector Vervenne zes maanden gegeven alvorens hem te evalueren. Doet u er nog eens zes bovenop?*

Oosterlinck: «Nee, het is niet aan mij om mijn opvolger te evalueren. We werken met elkaar zeer goed samen. Het vraagt veel tijd en energie om zich in zo'n complexe organisatie in te werken. Het is dus nog te vroeg voor de leden van de universitaire gemeenschap om al een oordeel te vellen.»

«Mijn opvolger is een rector met een ander imago dan ik en met een ander interessepatroon. Een rector moet vooral ondernemend zijn. En Vervenne, als je hem ziet in zijn verleden, was als vice-rector een ondernemend persoon. Dat was voor mij toen de grootste verrassing. Ik heb hem de eerste maanden met rust gelaten, om hem zijn eigen weg te laten uitstippelen en zich zelf met zijn nieuw team in te werken. Maar dat kan je niet eeuwig blijven doen.»

GEPAMPERD

Veto: *Laten we even ingaan op de behoudsgezindheid van professoren die u aanhaalde. Is de blanke, Vlaamse, hoogopgeleide man van vijfenvieftig conservatief?*

Oosterlinck: «Ja. Dat is onze ondergang in de toekomst. Wanneer men het gemaakt heeft, wordt men behoudsgezinder. Ik moest als rector altijd aan de boom blijven schudden om iets los te krijgen en nu doe ik hetzelfde in de Associatie. Ik vind het als Vlaming, als Belg, beangstigend dat het met het ondernemingsklimaat zo pover gesteld is. Ondernemen is iets dat overal nodig is, niet alleen de ondernemer onderneemt. Iemand die een goede onderzoeksgroep opricht, onderneemt; iemand die goed lesgeeft, onderneemt. Zo breng je dat ook over op de studenten. We hebben de mensen te veel gepamperd, we nemen de ondernemingsgeest weg. Jullie stellen dat toch zelf vast: hoe moeilijk is het niet om studenten te vinden die zich nog echt engageren binnen de studentenbeweging?»

Veto: *Klaagt de oudere garde niet altijd dat de jongeren te weinig geëngageerd zijn?*

“Het merendeel van de wetsvoorstellen belandt gelukkig in de vuilbak”

Oosterlinck: «Misschien is het de nostalgie die me dat doet zeggen, maar met '68 was men zeer betrokken. Dat was een massabeweging. Die is daarna even goed stilgevallen, hoor. Ik denk dat je nu nog altijd een massabeweging kunt organiseren, maar die zal nu ook niet lang genoeg meer doorwerken.»

KLIMMEN

Veto: *Is het bij de professoren ook niet het vasthouden aan de graad van gewoon hoogleraar: men kan niet meer klimmen, dus moet men het verkregen behouden.*

Oosterlinck: «Daarvoor is het evaluatiesysteem ingevoerd. Dat is verplicht, hé. Er is een wettelijk verplichte evaluatie om de vijf jaar, waarbij professoren worden geëvalueerd op hun onderzoeksverrichtingen en hun onderwijs. Ik heb nog meegewerkt aan die wet –

«Ik ben ook degene die gezegd heeft dat je subsidies niet moet aanvaarden. Niemand verplicht je tot het aannemen van subsidies. Maar als je ze aanvaardt, moet je er wel de voorwaarden van vervullen. We zitten in een heel eigenaardig land. Niemand wenst verantwoording af te leggen, maar diezelfde mensen eisen wel van de overheid dat ze zich verantwoordt. Dan is de overheid slim genoeg om te zeggen: degenen die ik geld geef, moeten zich ook verantwoorden.»

Veto: *Men zegt dan vaak dat een systeem van verantwoording veel administratieve rompslomp en stress met zich meebrengt.*

Oosterlinck: «Stress is gezond, dat is geen probleem. Administratieve rompslomp: ook niet waar. In het evaluatiesysteem voor professoren, bijvoorbeeld, hebben we ingebouwd dat het dossier niet mag worden ingekeken. Want als men inzage krijgt, voelt iedereen zich plots geroepen om zijn dossier

evalueren. Dus ging ik naar twee collega's, om te zien hoe zij dat deden. Ik vroeg wat ik moest doen als een student van vijf vragen één antwoord volledig fout heeft. Een collega zei dat dat duidelijk was: geen antwoord op een vraag, dat is gebuisd. Een andere collega zei dan weer: vier vragen juist, dat is lineair,

“Een duidelijke cursus is geen pampering van de student”

dat is dan... zestien op twintig. Evalueren is een delicate zaak.»

DUTROUX

«Ik herinner mij nog dat ik net na de Dutroux-affaire het College van Procureurs-Generaal ontving. Ik stelde hen voor om een eigen evaluatiesysteem op te zetten om de overheid buiten te houden. Als je het zelf doet, dan krijg je geen controleurs. Dat was toen onbespreekbaar (*doet een magistraat na*): “Wij zijn zo'n uitzonderlijke groep in de maatschappij dat controle eigenlijk tijdverlies is.” Dat is een beetje de manier waarop een aantal professoren nog altijd denkt. Ze vinden controle tijdverlies. Maar het is pas tijdverlies als ze te veel papier genereert, of te lang duurt. Controle is sowieso nodig. Ofwel heb je een vlakke structuur, en dan moet je een aangepast evaluatiesysteem vinden, ofwel heb je een hiërarchische structuur, en dan kan de hiërarchische overste evalueren.»

VERWARREN

Veto: *U zegt dat de mensen te veel gepamperd worden. Is dat met alle huidige omkadering en ondersteuning ook zo bij studenten? Zelfs de Coördinator Studentenbeleid laat het zich in de wandelgangen ontvallen.*

Oosterlinck: «Men verwacht het pampere soms met kwaliteit leveren. Het is voor mij erg belangrijk dat professoren, naast hun cursus, ook aangepast cursusmateriaal ter beschikking stellen. Studenten hebben ook het recht om te weten onder welke vorm een professor zijn examens afneemt. Dat vind ik geen bepampering. Natuurlijk: voor de top vijf procent van studenten maakt het niet uit hoe je doceert. Maar voor die mensen geef je geen les.»

VUILBAK

«Als je in Stanford mag lesgeven aan de top van de wereld, dan is het duidelijk dat je dat op een totaal andere manier doet dan hier. Wij hebben met de K.U.Leuven een doorsnee populatie van studenten, als gevolg van het democratische systeem. We geven les voor de gemiddelde student, de goede student en ook de student die het al wat moeilijker heeft. En dus moet je meer zorg besteden aan je systeem. Begeleide zelfstudie, aangepaste cursussen, extra oefeningen enzovoort. Daar kruipt veel werk in, maar dat is geen bepampering. Wat ik zeg, is dat de gemeenschap te veel pampert. Kijk eens naar de parlementariërs: er stelt zich een probleem, en onmiddellijk wordt er een wetsvoorstel ingediend. Gelukkig eindigt de meerderheid van de wetsvoorstellen in de vuilbak. Men moet eens accepteren dat er geen systemen bestaan die voor honderd procent perfect zijn. Een oude prof zei het mij al: als je een systeem wilt hebben zonder fouten, heb je twee dingen nodig. Oneindig veel tijd en oneindig veel geld. En je hebt geen van beide, dus begin al maar te aanvaarden dat er altijd imperfecties zullen blijven bestaan. Als je voor iedereen alles wilt oplossen, dan verdwijnt het ondernemerschap en is een maatschappij niet meer leefbaar.»

(foto's Roman Verraest)

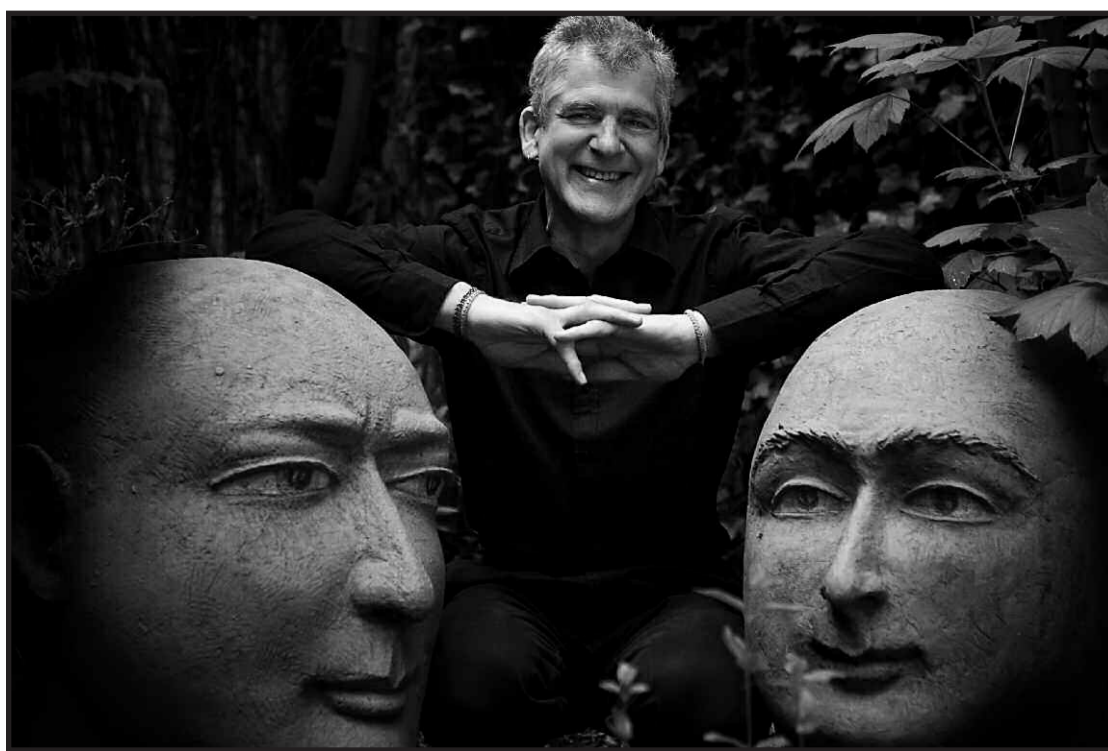
iets dat men mij in academische kringen overigens vaak verwijt: ik zou de academische vrijheid hebben aangetast. Ik vind daarentegen dat de academische vrijheid plichten met zich meebrengt: men moet de wetenschappelijke inhoud kunnen waarborgen van het vak dat men doceert en van het onderzoeksdomein waarbinnen men werkt. Het is nu veel moeilijker om stil te vallen als professor, dankzij een evaluatie die gebaseerd is op een evaluatiedossier. Er wordt gekeken naar wetenschappelijke output, onderwijskwaliteit en op het dienstverleningsprofiel. Wie op die punten onvoldoende scoort, moet zich voor een commissie verantwoorden. Ons evaluatiesysteem is dus zeer belangrijk, al zijn de academici er niet altijd blij mee. En dat wordt mij allemaal aangerekend. Niet dat ik dat erg vind, hoor. Dat is de plicht van iemand die bestuurt.»

aan te vullen. Alleen de dossiers die aanleiding kunnen geven tot een slechte beoordeling mocht men inkijken en aanvullen. Waar bevindt zich dus uiteindelijk meer administratief werk? Daar waar de administratie moet zitten, bij ons. De professoren hebben daar geen last van. Maar zich verantwoorden is niet meer dan normaal: je wordt betaald met gemeenschapsgeld. Als we nu een totaal vrije universiteit zouden zijn, waar de studenten alles moesten betalen, dan zouden zij ons afrekenen, kijk maar naar elite-universiteiten als Harvard en Yale. Dat is een simpel vrije-marktprincipe. Ook advocatenkantoren en consultancy-kantoren bouwen een systeem van sociale controle in.»

«Men moet natuurlijk wel een goed en niet-belastend systeem hebben. Niet iedereen is in staat mensen te evalueren (*glimplacht fijntjes*). Toen ik pas aangenomen was als prof vroeg ik mij af hoe ik de studenten moest

Christiane Zeghers: Keramiek

Luk Versluys: Keramiek

Kunstroute

Foto's Jelle Goossens

Lil Meert & Jan Van Craesbeeck (Vizoog): Experimentele en Artistieke Recyclage

Alfred Bellefroid: Beeldhouwkunst

Filmfirmament

Romanzo Criminale

Drie jonge Italiaanse criminelen besluiten hun geluk in Rome te beproeven. Het geluk in Rome blijkt een geweldige aard te hebben voor de boezemvrienden Il Libanese, Il Freddo en Dandi. Hun verhaal wordt op een epische manier in beeld gebracht door Michele Placido, maar de film lijkt af en toe niet goed te weten wat hij nu precies wil vertellen.

Gijs Van Gassen

Een film over de opkomst en ondergang van een bende Italiaanse gansters — je moet flink in je schoenen staan om er aan te durven beginnen, want je wordt onvermijdelijk vergeleken met monumenten als *The*

Godfather. Placido heeft die valkuil deels weten ontlopen door wel een misdaadfilm te maken, maar geen maffiafilm. De bende van de Libanees is geen klassieke maffiaclan en dat cultuurverschil komt ook zijdelings aan bod in de film: geen erecodes, geen strakke organisatie, geen familiale structuur.

Het enige waarmee ze zich manifesteren, is hyperbrutaal geweld. Nadat de bende het misdaadmilieu in Rome heeft overgenomen (lees: uitgemoord), kent de Italiaanse hoofdstad een ongeziene explosie van brutale afrekeningen en genadeloze executies. In plaats van op familiebanden, steunt de bende op vriendschapsbanden. En eenmaal daar de rot in begint te komen, is het hek van de dam: een eindeloze draaikolk van paranoia, verraad en nog meer executies betekent uiteindelijk de ondergang van de ambitieuze criminelen.

De film duurt twee uur en een half en op die tijd kan er heel wat verteld worden. Maar

Placido heeft voor een trage aanpak gekozen. De camera neemt in elke scene de tijd om de personages te portretteren. Dat draagt bij aan het epische karakter van de film maar het heeft ook een keerzijde. Want naast het verhaal van de bende — die nooit een naam krijgt — vertelt Placido ook het verhaal van de politecommissaris die hen 25 jaar lang probeert te arresteren. En van het hoortje dat de minnares is van zowel bendelid Dandi als de commissaris. En, zo blijkt op het einde, ook van de cultuur van de Koude Oorlog en de effecten daarvan op het misdaadmilieu in Italië.

KOUDE OORLOG

Dat allemaal samen is, met de manier van cameravoering, dan weer net iets teveel om allemaal goed verteld krijgen in die 152 minuten. Bovendien wordt het verhaal verteld volgens de opeenvolgende leiders van de bende: Il Libanese, Il Freddo en Dandi. Dat zou structuur moeten scheppen en een focus op een hoofdpersonage, maar het verhaal blijft steeds evenveel facetten en nevenverhalen hebben. Het geheel wordt zo een wat rommelig verhaal van de misdaad en haar banden met de maffia, de geheime diensten, communisme en terrorisme. Een beetje teveel van

het goede, dus.

Aan de andere kant zijn er de fijne acteurs. De criminelen zien er deze keer uit als echte criminelen. Gewone mensen dus met gewone, menselijke gevoelens en geen Hollywood-sterren die een stoppelbaard laten staan. Er zijn de mooie scène's met sfeervol camerawerk. Het overall aanwezige geweld wordt brutaal en in zijn gruwelijke naaktheid getoond, zonder ooit goor of overdreven te worden. En er is het verhaal, dat niet alleen over lijken gaat, maar ook over vriendschap, verraad en liefde. Dat alles samen levert uiteindelijk toch een aangename en soms spannende film op, die wel de moeite van het bekijken waard is, maar waar teveel in zit om helemaal in balans te zijn.

Steekkaart

Regie: Michele Placido
 Cast: Kim Rossi Stuart, Pierfrancesco Favino, Claudio Santamaria, Anna Moulalis, Stefano Accorsi
 Duur: 152'
 Release: 26-04-2006
 Kort: Misdaad loont niet, behalve voor wie groots, meeslepend en kort wil leven.

OPTREDEN DRIE FACULTAIRE KOREN NFK, Wina en Pi-canto in concert

Op vier mei zullen in de grote aula MTC drie koren klinken: Pedagogenkoor Pi-canto, het NFK-koor en het Wina-koor zingen de longen uit hun lijf — en dat pas op een repetitie. We haalden de dirigenten en de organisator Hilde Raets eventjes weg van voor hun schare zingende studentenzieltes.

Liesbeth Deleu

Veto: Hoe is het initiatief ontstaan?

Hilde Raets: «We zijn dit jaar begonnen met een pedagogenkoor en we noemen onszelf Pi-canto. We hebben vorig semester al twee keer opgetreden, een keer voor de talentenavond en nog eens op de cultuuravond. Omdat de mensen van het koor zó enthousiast waren, wilden we nog eens optreden. Wij hebben een programma van zo'n tien nummertjes; dat duurt een klein half uur, maar we wilden de luisteraars een goed gevuld programma brengen. Daarom hebben we andere koren gevraagd op de boot te springen. Aangezien Wina na ons repeteert en NFK ook in onze richting ligt, hebben we hen gevraagd en ze hebben beide toegestemd.»

Veto: Welk genre mogen we verwachten?

Dirigent Pi-canto: «De drie verschillende koren bespelen een verschillend genre alhoewel sommige liedjes wel overeenkomen. Pi-canto gaat bijvoorbeeld de gospeltoer op. We zingen 'Oh Freedom', 'This Light of Mine', liedjes die iedereen wel kent; ook wat soul. Ook 'Rhythm of Life' wat dan weer wat meer musicalachtig is. Eigenlijk heel gevarieerd, maar ik denk dat dat bij de andere koren ook zo is.»

Dirigent Wina: «Wij zingen ook vanalles en nog wat. Wat gospel en zelfs bewerkingen voor koren. We hebben een Zweeds liedje,

een Amerikaans en een Hongaars. Maar een Belgisch zit er niet echt tussen. En ook meer gekende studentenliederen zoals 'The Drunken Sailor'. Echt een heel gevarieerd programma dus.

Dirigent NFK: «Ons repertoire is grotendeels a capella en vrij klassiek.»

Veto: Zingen de koren samen?

Raets: «Nee. We hebben eraan gedacht, maar we vonden te weinig liedjes die de drie koren al kenden en het is slechts op korte tijd georganiseerd. De groep zou ook te groot zijn. Pi-canto telt dertig leden en het koor van Wina en NFK elk vijftien leden.»

Veto: Waarop letten jullie wanneer je de muziek kiest?

Dirigent Pi-canto: «We kijken een beetje wat de koorleden zelf willen zingen. Soms komen ze zelf met een stuk af en vragen of we dat zien zitten. Of we vragen waar ze zin in hebben. We hebben zelfs eens stemming gehouden over welk stuk we zouden zingen.»

Dirigent NFK: «De koorleden hebben heel wat inbreng. Meestal kies ik de stukken en neem ik ze mee naar de repetities en dan wordt gekeken welke liedjes de koorleden zelf zien zitten, maar onze smaak komt goed overeen.»

Dirigent Wina: «Wat ook belangrijk is, is of het stuk past bij de stemmenverdeling, omdat wij een relatief klein koor zijn.»

Dirigent Pi-canto: «Ik heb ook al gemerkt, wanneer je een nummer hebt dat iedereen echt wil zingen, dan mag het nog zo moeilijk zijn, toch ziet iedereen dat zitten om ermee bezig te zijn.»

Het concert van de drie koren gaat door op vier mei om 20u in de grote aula 00.10 van het Maria-Theresia College.

CHRIS LOMME SPEELT ZOON MET BRAAKLAND/ZHEBILDING (BZB)

Zoon, waarom leven wij?

Met Chris Lomme hebben Stijn Devillé en zijn kompanen een grote naam binnengehaald. De actrice zet samen met een zevenkoppig orkest de Braaklandse traditie van het muziektheater voort. Of toch niet helemaal?

Simon Horsten

Een zoon en zijn moeder hebben enkel elkaar. Moeder werkt in een supermarkt, in dubbele shifts om haar zoon te kunnen onderhouden. Ze zien elkander gaarne, maar dat is lang geen garantie op een vlekkeloos leventje. Zoon geraakt aan de drugs — het begon op zijn elfde met een onschuldig jointje ("iedereen rookt, moeke"), maar het gaat conform de wetten van het drama alsmaar bergaf. Moeder wordt hopeloos, klopt overal aan voor hulp, maar krijgt het deksel op de neus. Wanneer ze op de duur zelfs wordt afgetuigd door haar geliefde zoon, is het hek van de dam. Van lieverlede herkent ze haar kind niet meer, en toch wil ze hem helpen, opnieuw het leven schenken. Op een dag, wanneer hij in een drugscoma ligt op de zetel, draait ze een snoer rond zijn hals en trekt. Langzaam, zachtjes wurgen.

FLETS

Chris Lomme is een puike actrice, dat behoeft geen betoog. In *Zoon* zet ze een aanvankelijk koude moeder neer, die naderhand de waanzin bereikt terwijl ze het al te goed beseft. Nog van hogere kwaliteit zijn de muziek en de muzikanten die Lomme omringen. Geert Waegeman schreef een uitstekende schare muziekstukken bijeen, die elektronica noch jazz schuwen. De instrumentatie is er dan ook naar: op het podium vinden we een trompet, tenor- en altsaxofoon, piano, keyboard, contrabas, drumstel en twee violen terug. Terwijl 'dat meisje met het blonde haar' het

verhaal van haar en haar zoon vertelt, wordt er gemusiceerd dat het een lieve lust is. Af en toe zwijgt de muziek voor een *moment de gloire* van de breekbare moeder, soms zwijgt Lomme en schuifelt ze opzij om de opzweepende muziek in het voetlicht te plaatsen.

De tekst van de hand van Stijn Devillé is krachtig en poëtisch, maar we zijn toch beter gewoon van hem. Op de cruciale momenten zit de tekst stevig en overtuigt hij, maar daartussen missen we een snuffie diepgang — vooral de karaktertekening van de moeder laat ietwat te wensen over. Al met al vertolkt Chris Lomme een fletse rol, wat meer aan het scenario ligt dan aan haar acteerprestaties of aan de regie.

MUZIEK

Zoon vertelt een beklijvend verhaal, overigens gebaseerd op waargebeurde feiten, maar toch slaagt dit stukje muziektheater er niet in volledig te overtuigen. Er schort iets aan het totaalconcept: dit is namelijk geen muziektheater meer. Daar waar de muziek van Geert Waegeman werkelijk subliem is — daar valt niet aan te tornen — is de relatie met de monoloog ver te zoeken en vooral minder intens dan in vorige producties van BZB. Dit is muziek én theater, geen muziektheater. Slechts bij momenten slagen de acht artiesten erin tot een naar de keel grijpende symbiose te komen. Hier zat meer in.

Menige moeder huilt bij deze voorstelling, maar, laten we wel wezen, CC-publiek is niet meteen het meest kritische publiek dat een theatergezelschap zich kan wensen. Aan wie *Zoon* gaat bekijken en halverwege de voorstelling nog niet overtuigd is, kunnen we maar één tip geven: sluit je ogen en geniet van de muziek.

Zoon speelt op 2 mei om 14u en 20u en de dag erna om 20u in de Leuvense stadsschouwburg. Meer info op www.inbreek.be

TENTOONSTELLING COLLAGES VAN STUDENTENAFFICHES

Gelijktijdigheid van de ongelijktijdigen

Noël Lommers maakte de voorbije vijftien jaar een zestigtal collages van studentenaffiches die in de stad Leuven werden opgehangen. Ze worden 'allegorieën van het studentenleven' genoemd. Van 2 mei tot 16 juni is de tentoonstelling *Muren Spreken* met werk van Noël Lommers te bekijken in de Centrale Bibliotheek. Bij deze tentoonstelling verschijnt een gelijknamige publicatie.

Marieke Poissonnier

Noël Lommers stelt zijn collages voor het eerst tentoon. Hij werkte beroepshalve in het bedrijfsleven, maar gedurende de laatste vijftien jaar hield hij er een intensieve hobby op na. Naast het schilderen en het maken van objecten, trok hij erop uit om affiches in Leuven af te krabben.

Noël Lommers: «Dan loop ik rond 's avonds, liefst als het geregend heeft, want dan kan ik de affiches er makkelijker afkrijgen. Ik kom dan met een druipende plastic zak thuis. Mijn vrouw is daar helemaal niet gelukkig mee, maar het is gewoon sterker dan mezelf.»

Vaak ging hij op zoek naar affiches van contrasterende activiteiten die plaatsvonden op dezelfde avond. Zo is er een collage van een poster van een debatavond over de Zaak-Dutroux, geconfronteerd met een affiche van 'Girls against Boys' en een doordeweekse Lidofuif.

Lommers: «Toch was het niet mijn bedoeling om een collage per avond te maken. Het was al moeilijk genoeg om ongehinderd affiches te kunnen afscheuren. De studenten keken me vreemd aan, de burgers van Leuven hebben me nageroepen: "Voilen dief!" en de politie is gestopt om te vragen wat ik deed. Op den duur nam ik een aantal foto's van afgewerkte collages mee om mijn daden te verantwoorden.»

Louis Vos van het departement Geschiedenis, historicus van de studentenbeweging én buurman van Noël Lommers, heeft de nodige contacten gelegd zodat Lommers tentoon kon

stellen in de universiteitsbibliotheek. Hij werkte ook mee aan de publicatie die uitgegeven wordt naar aanleiding van deze tentoonstelling. Ook Chris Coppens van de universiteitsbibliotheek, Marc Derez van het K.U.Leuven Archief en Museum van het Vlaams Studentenleven en Lommers zelf hebben aan deze publicatie meegewerkt.

Vos verduidelijkt de link tussen de collages en het Mu-

seum van het Vlaams studentenleven en het studentenarchief. «Het interessante is dat Lommers, die de pensioenleeftijd bereikt heeft, een eigen visie heeft op het studentenleven. Hij ziet er andere dingen in dan de studenten zelf; hij behoort tot een andere generatie, maar leeft in dezelfde tijd. Vandaar dat ik het project verwoord met 'de gelijktijdigheid van de ongelijktijdigen'. Er zijn gelijktijdig burgers en studenten in Leuven, die tot een andere generatie behoren. Terwijl we gelijktijdig hier zijn, kijken we op een ongelijktijdige manier naar wat zich rondom ons afspeelt. Deze verwoording komt uit de kunstgeschiedenis en is ooit geformuleerd om het verschil tussen generaties aan te duiden. Men geeft een andere interpretatie, omdat men al andere dingen gezien heeft in het leven.»

EVOLUTIE

In de *Sprekende Muren* is volgens Vos een duidelijke evolutie te herkennen gaande van een gepolitiseerde tijd tot een tijd waarin vooral de bikinimeisjes van Farma te zien zijn. Toch benadrukt Vos dat dit zijn eigen interpretatie is.

Lommers zelf zoekt het niet zo ver. «Ik heb gemerkt dat ik de laatste jaren steeds minder politiek gerelateerde affiches gebruik. Die zijn er zeker nog, maar ik verkies bepaalde andere omdat ik kijk naar de opvallende affiches, een tekst of een foto. Ik let enorm op de beelden en die zijn wat verdwenen op de politiek getinte affiches. Vroeger zag je nog eens de kop van *Che Guevara* en de affiche van de zaak Dutroux heb ik gebruikt omwille van haar knalrode kleur.»

Na deze tentoonstelling zal Lommers zijn affiches waarschijnlijk nooit meer tentoonstellen, maar dat betekent niet dat dit een eindpunt is van zijn werk.

Muren Spreken loopt van 02/05 t.e.m. 16/06 in de Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21. Meer info op ub.bib.kuleuven.be/bibc/tentoonstellingen

K.U.Leuven Archief zwaait haar deuren open

Het K.U.Leuven Archief en Museum van het Vlaams Studentenleven, dat zich in de Centrale bibliotheek bevindt, wil tegen de zomer haar deuren openstellen voor het publiek. Bedoeling is om op vaste tijdstippen vrije toegang te geven tot het archief en het museum. Dat zou maandelijks zijn, maar er wordt ook gedacht aan een (twee)wekelijkse vrije toegang. Dit initiatief komt er door de vele aanvragen die de universiteit krijgt om het museum te bezoeken of het archief te raadplegen en te bestuderen. Voorlopig werd op een deel van de vragen ingegaan door de universiteit zelf; het andere deel namen de stadsgidsen van de stad Leuven op zich.

Voor de openstelling gaat men op zoek naar vrijwilligers die tijdens de vrije toegangsmomenten een oogje in het zeil houden en een woordje uitleg kunnen geven over het aanwezige materiaal. Hiervoor krijgen de vrijwilligers een rondleiding van Marc Derez, verantwoordelijk voor het K.U.Leuven Archief en het Museum van het Vlaams Studentenleven.

De Vikings onder Leuven

Onder de Barbarasite (tussen de Bruselse- en de Minderbroedersstraat) zouden wel eens sporen van de eerste Leuvenaars kunnen verborgen liggen. Nu de site een nieuwe invulling krijgt, grijpt de stad de kans aan om deze sporen van Gallo-Romeinen en Vikings bloot te leggen. De archeologische opgravingen door een team van de K.U.Leuven zullen reeds in de zomer aanvangen. Nadien zullen er op de Barbarasite nieuwe woningen en appartementen worden neergepoot.

Krijgt Sint-Pieterskerk groots barok-orgel?

De stad Leuven plant tegen 2011 een barokorgel in de stijl van de 18de-eeuwse instrumentenbouwer Contius naar de westvleugel van de Sint-Pieterskerk te brengen. Niet iedereen loopt hoog op met deze plannen. De afgelopen week uitten verschillende kenners hun ongenoegen in *Het Nieuwsblad*. "Pure megalomanie", noemde muziekhistoricus Gilbert Huybens het project. De afmetingen van dat orgel zijn buiten proportie." Daardoor zou een deel van het kerkship sneuvelen. Bovendien zou de onderbouw van de kerk niet bestand zijn tegen een massa van vijftig ton.

Universiteitsarchivaris Jan Roegers noemde het prijskaartje van zes miljoen euro pervers. Voor eenzelfde bedrag kun je vier, vijf bestaande Leuvense kerkorgels restaureren."

Nominaties Fluwelen Flosj

Op 4 mei wordt de Fluwelen Flosj in verschillende categorieën aan de kringtonelen uitgereikt. VRG heeft drie nominaties gekregen, NFK en Pedagogietoneel ieder vier, Historia en Babylontoneel vijf en Politika zelfs zeven. Om de speculaties helemaal op gang te trekken, geeft de jury ook het aantal nominaties mee per categorie. Het opvallendste is dat er voor 'Beste Stuk' en 'Beste Regie' slechts één kring een nominatie krijgt. Voor de 'Beste Vormgeving' zijn er 3 nominaties. Vijf acteurs en zes actrices hebben kans op de respectievelijk 'Beste Acteur'- en 'Beste Actrice'-Flosj. De andere nominaties en meer info over de uitreiking zijn na te lezen op www.leuvenspeelt.be.

(rb, mp)

KADOC II opent de deuren

Kardinaal Danneels heeft vorige week het nieuwe erfgoeddepot van KADOC in Heverlee ingezegend. Minister-president Yves Leterme van de Vlaamse regering was eveneens aanwezig. KADOC is het Documentatie- en Onderzoekscentrum voor Religie, Cultuur en Samenleving, dat fungeert als interfacultair centrum van de K.U. Leuven.

KADOC had reeds een depot in het voormalige minderbroedersklooster in de Vlamingenstraat. Dat herbergt meer dan 17 kilometer archiefmateriaal, waarvan 11,5 km verwerkt. KADOC II in Heverlee verleent zo meer opslag- en werkruimte. De universiteit was bouwheer en gedeeltelijke financier van het project.

Het nieuwe gebouw, ontworpen door ingenieur-architect prof. Paul Van Aerschoot is goed voor 30 strekkende km opslagcapaciteit. Het zal drie functies vervullen. Het wordt een opvangmagazijn voor grote erfgoedgehelen, er komen werkruimten voor selectie en registratie en magazijnen voor de definitieve bewaring van de archieven.

Het prijskaartje van het nieuwe depot bedraagt 3,41 miljoen euro. De universiteit zorgt voor 1,25 miljoen euro, KADOC en enkele bevriende christelijke organisaties brengen samen 1 miljoen euro in. De overschot poogt men te verwerven via een mecenaatscampagne, opgezet door het Leuven Universiteitsfonds.

Centrale werkplaatsen

In Kessel-Lo is het grootste gedeelte van de gebouwen en hallen op de voormalige terreinen van de NMBS gesloopt. Daardoor kan er snel werk worden gemaakt van de rioleringswerken en de bouw van nieuwe wooneenheden. De als monument beschermde 19de-eeuwse industriële hallen op het terrein zullen gerestaureerd worden en krijgen een hedendaagse invulling. Vorige vrijdag startte een tentoonstelling op de site over de werkplaatsen, die heel wat over de geschiedenis vertelt.

Naar aanleiding van de herbestemming, startte de Erfgoedcel een onderzoek naar het leven en werken op en rond deze site. Samen met studenten Moderne Geschiedenis van de K.U. Leuven werden 44 ex-werknemers en buurtbewoners geïnterviewd en oude foto's opgespoord. De kunstacademie van Leuven zorgt voor een moderne kijk op die geschiedenis. De tentoonstelling loopt nog tot 13 mei. Meer info op www.erfgoednet.be/leuven

Expo voor duizend euro

Vorig jaar probeerde het STUK een eerste keer een kleinschalig expoproject met de werktitel *Duizend euro*. Jonge kunstenaars krijgen dan twee weken de tijd om werk te presenteren in het kunstencentrum. Dit seizoen werd het project reeds hernomen, en dat doet het met Vincent Meessen nu nogmaals. In zijn foto's en video's verbindt Vincent Meessen narratieve elementen met een sociaal-maatschappelijke reflectie op de hedendaagse samenleving. In STUK worden twee video's getoond. De expo opent woensdagavond om 20u30 in de Expozaal van STUK.

BOOMPJE (10): PROFESSOR VANDEVELDE

Een boek voor hippies en alternatievelingen

Dat het universitaire personeel naast het academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Welkelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Antoon Vandeveldde van het Centrum voor Ethiek, Sociale en Politieke Filosofie.

Robin Broos

Antoon Vandeveldde: «Het boek waar ik voor kies is *De Meester en Margarita* van de Russische auteur Michael Boelgakov. Hij heeft er twaalf jaar aan geschreven, tussen 1928 en 1940. Het boek is jaren als manuscript blijven liggen tot het in 1966 in een gecensureerde versie werd gepubliceerd. In de versie die ik heb gelezen, stonden de gecensureerde passages tussen haakjes. Je kan er geen touw aan vastknopen waarom bepaalde passages niet gelezen mochten worden. In mijn jonge jaren werd het aanzien als een boek voor hippies en alternatievelingen. Zo had je mij wel kunnen noemen, ja (*lacht*).»

«In het verhaal schrijft de Meester een boek en wordt opgesloten in de psychiatrie. Het opsluiten van literatoren die niet in de smaak vielen van de communistische partij gebeurde toen wel vaker. In de instelling droomt hij van Margarita. Deze vrouw komt hem uiteindelijk bezoeken met behulp van de duivel. Zo vliegt ze, naakt, op haar bezemsteel over Moskou.»

«Het is een roman die alle mogelijke genres samenvat. Er zitten minstens vier andere romans in. In een aantal hoofdstukken wordt het lijdensverhaal van Christus verteld, met een bijzondere rol voor Pontius Pilatus en Judas Iskariot. Dit is zo mogelijk nog indrukwekkender dan het lijdensverhaal in de evangelies. Het is een detectiveroman, waarin de duivel en zijn trawanten Moskou op stelten zetten. Het is ook een Faustverhaal, waarin Margarita haar ziel verkoopt aan de duivel. Het is een sciencefictionverhaal, een psychedelische roman, fantastisch en sociaal realistisch tegelijk, een kritiek op de stalinistische bureaucratie ook. Er zitten filosofische discussies in verwerkt over de grote filosofen uit de westerse wijsbegeerte.»

ESCAPISME

«Tegelijk is het een existentiële roman. Als ik zou weten dat ik maar enkele maanden meer te leven heb, dan zou ik deze roman herlezen. Er zit een relativisering van leven en dood in die tegelijk vrolijk en aangrijpend is. Op een vreemde manier gaat van dit boek hoop en troost uit. Het is geschreven in de donkerste periode van het Stalin-

isme en toch is het een optimistische roman. De laatste toneelstukken die ik gezien heb, waren allemaal verhalen van absolute desolaatheid, *De Azielzoeker* of *Bezonden Rood*: de treurigheid druipert er van de muren. Dat krijg je nu te zien, in een maatschappij die mensen meer kansen geeft dan ooit tevoren. Boelgakov daarentegen leeft in een absoluut deprimerende tijd en toch schrijft hij de meest optimistische roman die ik ooit gelezen heb.»

«Veel mensen kennen deze ambivalentie: ze willen met beide voeten in de realiteit van vandaag staan, bezig zijn met belangrijke dingen,

(foto Jelle Goossens)

maar midden al hun ambities besluit hen ook het verlangen om afstand te nemen. Dat escapistisch verlangen ensceneert Boulgakov in *De Meester en Margarita*. Neem nu al die collega's die hollen van de ene vergadering naar de andere, al die mensen die zich te pletter werken in een meestal vergeefse poging om zich te verheffen boven de middelmaat: ze willen mee zijn met hun tijd, maar tegelijk koesteren ze ook de geheime begeerte om te ontsnappen, met brugpensioen te gaan, paalzit te worden in de Sinaiwoestijn of op een verlaten eiland te mediteren over schitterende teksten.»

De Meester en Margarita van Michael Boelgakov verscheen in het Nederlands bij Oorschoot's Uitgeverij. ISBN 9028209808

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek
Open op weekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

LEUUGEN

Kort • Kort • Kort

Rector V.

Niet vrij op één mei

Rector Vervenne heeft alle medewerkers aan de universiteit opgeroepen om te gaan werken op één mei. Eén mei is, volgens Vervenne, een socialistische feestdag en een goede katholieke universiteit heeft daar niets mee maken.

De oproep vond maar weinig gehoor. Vervenne is zelf na een half uurtje weer naar huis gekeerd, omdat er niemand was om de deur te openen, het licht aan te knippen, zijn jas aan te nemen, de computer op te zetten, de post te openen en koffie te maken.

Fiets- en vriendschapsbanden

Coördinator Studentenbeleid Mart Buekers en vice-rector Humane Wetenschappen Filip Abraham zullen samen bike-en-runnen naar Louvain-la-Neuve. Dat doen ze om hun conditie op te krikken. "Anders moeten we gaan luisteren naar de lezing over 'Bezieling en kwaliteit in het leiding geven'," verklaarden de twee, "of met de rector meegaan naar dat seminarie 'An Encounter of Moral Theologians'. En onze vorige *encounter* met een *moral theologian* is nog niet volledig verteerd. Echt, die bike-en-run was nog het nuttigste dat we konden doen die dag."

Opgevangen in de Wandelgangen

"Zzzz... Rôôôôônk... snuuuurszzzzzz. Mpf, gmpf... Zzzzz."

Professor Louis Vos,
op de Raad voor Studentenvoorzieningen

Flitsend

Het waren de eerste lentedagen! Leuven leefde weer op, en in het bijzonder financieel directeur Hedwige Naaiens. Ze verheugde zich op het ontwaken van de universiteit die, vond ze, in september precies aan een winterslaap begonnen was. Ze verheugde zich al volop op de gemeenteraadsverkiezingen! Dan zou ze schitteren als een ster aan het katholieke firmament, zo oranje als haar kapsel ooit geweest was. Het was natuurlijk nog geen herfst, maar je kan nooit te vroeg starten met het winnen van kiezershart, bedacht Naaiens. Ze toog de stad in.

Onder de luchtballon op het Hooverplein stonden op dat moment twee nietsvermoedende toeristen een poging te ondernemen een foto te trekken waar zowel de lelijke ballon als zij allebei zelf opstonden. Zelfs in moderne digitale tijden bleek dat geen sinecure zonder statief. Maar wie heeft er een statief nodig als er een hulpvaardige Hedwige Naaiens door de stad rondwaart?

Nog voor het koppel aan de financieel directeur had kunnen vragen of ze alstublieft eventjes een foto wou trekken, had Naaiens het toestel al uit hun handen gegrist. Ze dirigeerde de lichtjes verbaasde toeristen tot precies voor de ballon

terwijl ze volop de lichtinval berekende. "Een beetje naar achter. Stop! Meer naar links. Nee, de andere links. Goed, en nu lachen. Lachen zeg ik! Cheese!" De communicatie verliep niet erg vlot omdat de Chinese moedertaal van de toeristen niet perfect compatibel was met Naaiens' instructies. Het weerhield haar er echter niet van om manisch te klikken in de meeste vreemde poses, steeds weer nieuwe instructies uitdelend. Hoe meer foto's ze nam, hoe meer ze erover begon te denken om haar jobs als financieel directeur, bestuurder van Alma, moeder en politica te combineren met een bestaan als freelance-fotografe. En misschien moest ook maar eens Chinees leren?

Krachtadig duwde ze het fototoestel weer in de verbouwereerde handen van het Chinese paar. "Nee, geen dank! Ik bedank jullie, dat ik heb mogen bijdragen aan de integratie!" Naaiens stookte er weer vandoor om haar recent bedachte carriërewending met rector V. te overleggen.

Rector V. zat op dat moment in zijn spaarzaam ingericht kantoor na te denken. Hij had een nota over decisionisme geschreven en vroeg zich af of hij die nu best zou doorfaxen, zou rondmailen of via de binnenpost laten bedelen. Dat

was een gewichtige kwestie, vond de rector, en het was moeilijk om daar zo maar meteen een beslissing over te nemen. Hij zou de dienst communicatie kunnen raadplegen, maar twijfelde of dat wel aangewezen was. Net toen hij overdacht om misschien een Adviesorgaan inzake Advies in het leven te roepen dat hem kon helpen, knalde de deur open. Een wild enthousiaste Hedwige Naaiens stormde de kloostercel binnen.

"V!" riep Naaiens uit, "ik heb fantastisch nieuws. Ik word fotografe. Ik ga ervan uit dat ge me steunt in deze beslissing." V. staarde haar angstig aan en knikte benauwd van ja. "Goed. Dan kom ik morgenvoormiddag eventjes bij u thuis langs. Ik heb een ideeetje voor een fotoreeks van pimpelmeesjes die in uw haar een nestje bouwen. Schattig hé!" Rector V. durfde niets inbrengen tegen zoveel vastberadenheid. "Goed, ik ben er weer vandoor. Ik moet in Alma nog gaan voorproeven, mijn ramen gaan lappen, verkiezingsaffiches ontwerpen en een fototoestel kopen. Tot morgenvroeg."

Een beetje verdwaasd van zoveel actie bleef V. weer alleen achter. Een modellen carrière. Was dat wel iets voor hem? Hij besloot zijn relatieconsulent te bellen om eens te informeren of het raadzaam was zijn vrouw te contacteren. Hij greep voorzichtig naar de hoorn, maar net op dat moment begon de telefoon schel te rinkelen. "Hallo, met de rector," zei V. zachtmoedig. "t Is Hedwige hier nog eens hé," klonk het energiek aan de andere kant van de lijn. "Ik heb uw nota over decisionisme nog niet ontvangen. Als ge uw computer opzet, kan ik hem ophalen via het netwerk!"

Paul-Henri Giraud

Freddy

door Sh3L14C

28 JANUARI 2006:
NIGERIAAN VERMOORD VOOR
BANALE RUIZIE OVER GSM.

REACTIE POLITIEK:
NIHIL.

12 APRIL 2006:
JONGEN VERMOORD
VOOR EEN MP3-SPELER.

REACTIE POLITIEK:
AL HET MOGELIJKE ZAL
ONDERNOMEN
WORDEN...

Tja, jammer voor die
neger, maar 12 april
ligt nu eenmaal
dichter bij de
verkiezingen...

www.shellac.be

		6				1			
			2			9	5		
2			6						4
	1			7	8				
7				9					2
			3	5				4	
6						5			8
	9	7				1			
		5					4		

Puzzels

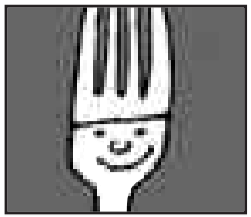
Horizontaal
1 Opdoen van voorraad - Indien 2 Kookgerief - Donker hol 3 Heldendicht - Bedevaartsoord 4 Schip - Maag - Ondernemingsraad 5 Ter plaatse brengen 6 Controversiële auteur 7 Klaar - Remote Job Output - Koninklijke vereniging van het Boekenvak 8 Wraakgodin - Kleur 9 Vermoorde bestrijder van discriminatie - Lied van Gorki 10 Ook wel bekend als - Sport van Bart Kaëll

Verticaal
1 Zweedse meubelfabri-

kant - Auteur die door Quickie bestreden wordt 2 Onrustig land aan de top van de wereld - Vistuing 3 Iemand die voor onrust zorgt - Ribonucleïnezuur 4 Pakketje leerstof - Hevig 5 Reeds - Wat wel eens geleerd wordt 6 Auteur van Kiekeboe - Pers. Vnw. 7 Smeekbede - Vrouwtjesdier 8 Woonboot - Metaal 9 Overkoepelende kring - Gemeente waar de Navo gevestigd is 10 Begin - Oprichter van Google

(dds)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Menu van de week

in Alma 1-2-3

2 - 5 mei 2006

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Groentesoep	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Pensen met appelmoes	2,35
Burito El Paso	4,40
Saté met wokgroenten en ketjapsaus A2+A3	4,40
Kip met bruine van Corsendonck en kroketten	4,05
Spaghetti Bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Rumsteak	4,05

woensdag

Milanese soep	0,50
Groene groentesoep	1,65
Lentebuffet !!! A1+A3	4,40
Kippenburger met erwten en worteltjes A1+A3	2,35
Lasagne Verdura	4,40
Kippenlapje met roomsaus met roze peperbolletjes en denneappeltjes	4,40
Paëlla A1+A2	4,05
Koninginnenhapje A1+A2	3,10
Rumsteak A2	4,05

donderdag

Bouillon met groenten	0,50
Tomatensoep met ham	1,65
Lentebuffet !!! A2	4,40
Vleesballetjes in tomatensaus en friet A2+A3	2,35
Vegetarische spaghetti	2,35/2,75
Ribbetjes, slasaus met mosterdzaadjes, rauwkost	4,40
Gebakken visfilet met bearnaisesaus en broccoli	4,40
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Rumsteak	4,05
's Avonds barbecue in Alma 1	4,40

vrijdag

Romige tomatensoep	0,50
Kervelsoep	1,65
Ravioli al forno A1+A2	2,35
Gevulde paprika met Provençaalse saus en erwten	3,45
Loempia en kerriesaus met pepers, Oosterse rijst	3,10
Visbrochetten met salad-bar A1+A2	4,40
Spaghetti Bolognaise A3	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,

(advertentie) Justus Lipsius en pauscollege

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
Ijzermolenstraat 10-12 te Heverlee

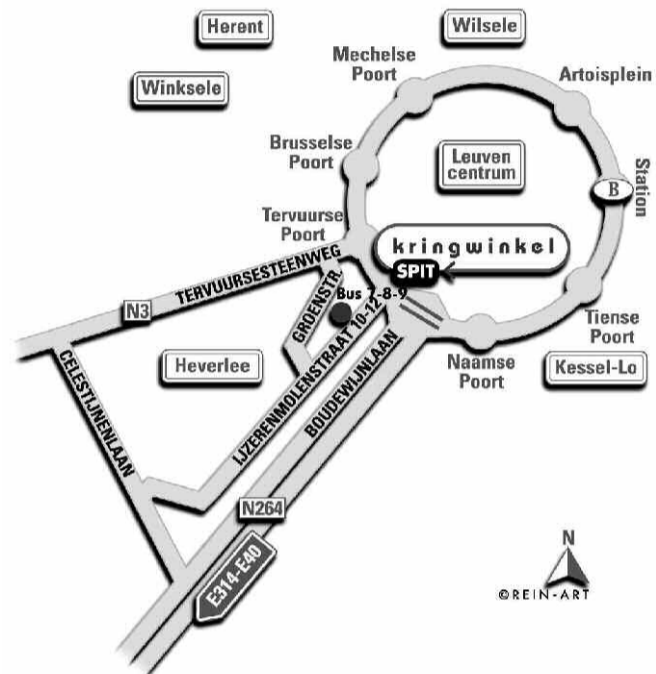
Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie
- Chemie • Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs
- Onderwijs, Lager onderwijs • Onderwijs, Secundair onderwijs
- Sociaal werk • Toegepaste informatica • Verpleegkunde
- Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

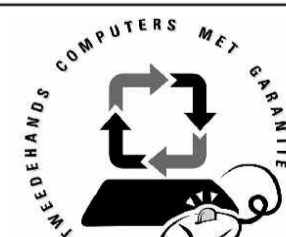
www.khleuven.be

016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

Tweedehandsccomputers met

1 jaar garantie!

- Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.

- Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.

- Schermen van 5 -100 euro.

Recupc

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 22
02 mei 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'Martialis' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'Drs. P.' Van Gassen

Redactie:
Robin 'Fernando Pessoa' Broos, Tom 'Paul Van Ostaijen' Van Breussegem & Roman 'Shel Silverstein' Verraest

Medewerkers deze week:
Liesbeth 'Herman De Coninck' Deleu, Elke 'Luuk Gruwez' Desanghere, Dries 'Guido Gezelle' De Smet, Bruno 'Bertus Aafjes' De Vel, Ilse 'Bart Moeyaert' De Witte, Katleen 'Simon Horsten' Gabriëls, Maarten 'Maarten Goethals' Goethals, Jelle 'Joe Roxy' Goossens, Simon 'Jules Deelder' Horsten, Donald 'Herman Brood' Murre, Marieke 'Wisława Zymborska' Poissonnier, Joos 'Jean Cocteau' Roets, Liesbet 'Hermann Hesse' Temmerman, Nele 'Pablo Neruda' Van Doninck, Kris 'Terrence Mallick' Vanelderden, Evelien 'Jotie T'Hooft' Verhegge & Hanne 'Catullus' Vermeiren.

Cartoons:
Pieter Fannes, Negu & Sh3LI4C

DTP:
Robin Broos, Ilse De Witte, Jelle Goossens, Tom Van Breussegem, Nele Van Doninck & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Robin Broos, Jelle Goossens & Tom Van Breussegem

Fotostunts:
Robin Broos, Jelle Goossens & Tom Van Breussegem

Internet:
www.veto.be
www.kuleugen.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An 'The Bard' Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, dichters, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

ALFA & HISTORIA

Klank-voor-drank-fuif. Drink een pintje en bepaal wat gedraaid wordt op 03/05 in de Albatros

Berichten

Radio Scorpio zoekt medewerkers

Scorpioscoops is twee keer per week te beluisteren, op maandag- en donderdagavond van 6 tot 7. Elke avond is er bovendien een nieuwsflash om 6 uur. De nieuwsredactie is op zoek naar medewerkers: reportagemakers, interviewers, presentatoren, ... Interesse? Mail naar scorpioscoops@radioscorpio.com voor meer informatie.

Open debatavond over Pekingproject

Dinsdag 16 mei is er om 20u00 een debatavond over studentenuitwisseling tussen Vlaanderen en China in het gebouw van GroepT in de Vesaliusstraat 13. Met prof. Luc Claesen, prof. Nicolas Standaert, Wim Polet en Gilbert Van Baelen en de Chinese ambassadrice Zhang Quiye. Inschrijven kan door te mailen naar patricia@ceysens.org

Elfde fietsfeest te Leuven

Op 11 mei vindt het elfde fietsfeest op het Fochplein en het Martelarenplein plaats. Het fietsfeest promoot het gebruik van de fiets en kadert in de Vlaamse Week van de Zachte Weggebruiker.

Op het programma staan onder meer demonstratie dode hoek, fietsdiscobar, toegankelijkheidsparcours, infostand BOBBI en Fietsen naar Kyoto, infostand preventiedienst en fietsroutekaart, fietscontrole en kleine herstellingen, een infostand van de Fietsersbond, en een fietscafé tussen Martelarenplein en Fochplein.

Verder zijn er ook een tweedehands kinderfietsenmarkt (verkopers kunnen zich nog bij ons melden), fietsgraveren door de stadswachten, het infietsen van de campagne "Met Belgerinkel naar de Winkel" door plaatselijke en nationale mandatarissen en een gezinsfietsstocht.

Holebi jongerengalabal

&of wil holebi-jongeren de kans geven

ongestoord hun "holebi-zijn" te kunnen beleven op een echt galabal, dat ook actief openstaat voor hetero's. Dit galabal wordt dan wel door een holebi-jongereengroep georganiseerd, maar we willen dus zeer benadrukken dat hetero's ook van harte welkom zijn.

Het galabal zal verder zeer in de lijn liggen van de traditionele galabals van de studentenverenigingen, met als uitzondering, dat nu eens koppels van hetzelfde geslacht niet in de minderheid zullen zijn.

Het bal vindt plaats op vrijdag 5 mei vanaf 20h in zaal Salons Georges te Leuven (Hogeschoolplein 15, in het centrum van de stad).

De stem van de Congolezen

Bana Leuven, een recent opgestarte vereniging van jonge mensen die elkaar vinden in hun interesse voor Congo, organiseert woensdag 10 mei 2006 om 19 uur een infoavond te Leuven met als titel 'De Stem van de Congolezen'.

Bana Leuven wil tijdens de voorstelling van de 'Stem van de Congolezen' de toehoorders op een zeer toegankelijke manier informeren over de komende verkiezingen in Congo. Deze informatieve verkiezingsavond zal geleid worden door drie sprekers. Tijdens de voorstelling zal het publiek ook een documentaire te zien krijgen, over de verwachtingen van de bevolking in Kinshasa tegenover de komende verkiezingen in Congo. Deze film werd speciaal voor de gelegenheid gemaakt en kon dankzij vrienden van Bana Leuven ter plaatse in Congo gerealiseerd worden. Het aansluitende debat zal de gelegenheid kunnen geven aan het aanwezige publiek om vragen te stellen. De overgang van het informerende gedeelte naar het vragenuurtje zal opgeluisterd worden door de Congolese artiest Epolo Mabita.

Plaats: De Valk College, Zaal DV01.54
Datum/Tijdstip: woensdag 10 mei 2006 van 19u00 tot 22u00. De inkom is gratis.

(advertentie)

Kriskras
REIZEN VOOR JONGEREN
VAN 18 TOT 30 JAAR

SURF NU NAAR WWW.KRISKRAS.BE
EN ONTDEK ONZE NIEUWE REIZEN, WEEKENDS EN DAGUITSTAPPEN

Oplossingen

z	e	t	t	e	r	b	e	r	g
e	l	r	o	l	m	e	n		
e	v	e	l	o	m	e			
m	e	l	i	e	f	k	e	a	
e	o	n	s	k	r	a	b		
e	b	r	d	a	e	n	s		
r	o	e	i	b	a	a	n	e	
m	a	r	t	e	n	s	e	n	
i	r	a	h	s	a	n	c		
n	d	d	a	k	l	o	z	e	

9	6	2	4	3	8	5	7	1
3	5	8	1	6	7	9	2	4
7	1	4	5	9	2	6	3	8
4	8	5	3	2	1	7	6	9
6	3	1	8	7	9	2	4	5
2	7	9	6	4	5	8	1	3
1	9	3	7	8	6	4	5	2
5	2	6	9	1	4	3	8	7
8	4	7	2	5	3	1	9	6

Cultuurkalender

MUZIEK

José Gonzales + Ellroy + afterparty DJ 4T4 & Tom Derie

Dinsdag 02/05 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.soundlike.be

Open Mic

Woensdag 03/05 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

UUR KULTuur: Septeto Nacional Ignacio Piñero - Grondleggers van de Cubaanse son

Woensdag 03/05 om 22u, Pieter De Somer-aula, Debériotstraat 24, www.kuleuven.be/cultuur

Hormonia

Donderdag 04/05 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hormonia.be

Grim met Arvo Pärt-special: CD-voorstelling 'White Light'

Donderdag 04/05 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsestraat 96

Beethoven Academie: Een wandeling met Mozart

Donderdag 04/05 om 20u30, Aula Pieter de Somer, De Beriotstraat 24, www.beethovenac.be

Brant Bjork & The Bros

Zaterdag 06/05 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Ringrock met o.a. The Usual Suspects, The Sedan Vault, PN en break dance team Bugalu

Zaterdag 06/05 vanaf 16u, KA2 Ring, Tiensevest 62, www.ringrock.be

THEATER

Braakland/ZheBilding: Zoon

02 en 03/05 om 20u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, www.inbreek.be

Jeugdharmonieorkest Panta Rei en toneelschool Jonna: Shakespeare en Sjostakovitsj

Zondag 07/05 om 15u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21

The Lunatic Comedy Club + Gunter Lamoot

Maandag 08/05 om 21u, Wagehuys, Brusselsestraat 63, www.lunatics.be

EVENEMENT

Week van de Amateurkunsten

02/05 t.e.m. 09/05, op verschillende locaties in Leuven, www.1831.be

EXPO

Van museum tot museumsite

06/04 t.e.m. 13/05, di-za 10-17u, voormalige academie, Vanderkelenstraat 30 www.stadenarchitectuur.be

Centrale werkplaatsen

28/04 t.e.m. 13/05, do-zo 14-17u, Hal 5, Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo, www.erfgoednet.be/leuven

Muren spreken

02/05 t.e.m. 16/06, telkens ma-do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30, Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21

Vincent Meessen: _1000

04/05 t.e.m. 24/05, ma-vr 11-18u / zo 14-17u, STUK Expozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

FILM

11e Afrika Filmfestival

21/04 t.e.m. 06/05, verschillende locaties, www.afrikafilmfestival.be

FUIF

Netlabelism: The Free (The) Music Party

Vrijdag 05/05 vanaf 22u, Musicafé, Muntstraat 5, www.netlabelism.net

Vooraf fuiven, maar ook alle andere activiteiten, mogen doorgemailed worden naar cultuur@veto.be

Zwoele ritmes en wrange klanken

Donderdagavond klonken er swingende ritmes op de Oude Markt. We volgden onze oren naar de Alegria en de Giraf om Lokomotiv vervolgens te strikken in de Pata Negra. Jo Zanders en 'zijn' muzikanten lieten hun trommels roffelen en kreten klinken over hun eerste cd en blikken terug op de voorbije vijf jaar.

Evelien Verhegge

Jo Zanders: «Lokomotiv is als een geluidsmuur, één brok energie. We maken onze eigen muziek met Braziliaanse ritmes en instrumenten, met de invloeden die we hier in België opvangen. Bij percussie-instrumenten beschik je over heel veel kleuren en klanken. We proberen altijd een bepaalde sfeer op te roepen. Sommige nummers zijn heel feestelijk, andere dan weer donkerder of rustiger. In ons nieuwe repertoire zitten ook Bulgaarse oneven ritmes, waar je niet op kan dansen.»

Veto: *Jullie zijn ontstaan uit Cirkus in Beweging. Heb je ooit gedacht dat het zo groot zou worden?*

Zanders: «Nee, helemaal niet. Vijf jaar geleden zijn we begonnen met een soort initiatie percussie. Het was eigenlijk heel slecht in het begin, maar gaandeweg heeft iedereen zijn ding geleerd. We zijn nu met zo'n twintig mensen, die elk één of meer instrumenten bespelen. De helft van de huidige groep is een erfenis van de circusschool, anderen hebben ons zien spelen en wilden meedoen, nog anderen heb ik opgepikt als ik workshops gaf in scholen. De circusschool doet ook nog steeds de logistiek en de verkoop. Behalve de cd, dat doen we zelf.»

Veto: *Hoe is die cd er gekomen?*

Zanders: «Vorig jaar hebben we meegewerkt aan een nummer van Wawadadakwa. Dat was onze eerste ervaring in de studio. Ik had dat eigenlijk heel anders ingeschat. Ik dacht dat het nooit kon lukken met zoveel man in die studio. Maar het bleek wel te kunnen, dankzij de producer, Peter Revalk (*Wizards of Ooze, red.*). Door hem bezig te zien kreeg ik het idee dat wij ook wel een cd helemaal van onszelf konden opnemen. Er zijn dan gastmu-

Zanders: «Ik vind dat geweldig. Ik zou nooit voor een elite willen spelen. We hebben ook niet echt groupies. Hier en daar zijn er wel fans die ons volgen, maar bussen moeten er nooit ingelegd worden. En sommige van die groupies hebben we zelfs ingelijfd bij de groep.»

Lisa Smolders: «Ook de groepsleden zijn totaal verschillend. Mensen die werken, mensen die studeren, mensen die zoeken. Dat vind ik heel fijn, wat er zo allemaal bij ons zit. Ook in het spelen zelf zit er verschil, we hebben supergetalenteerde mensen en mensen

ik moe ben of ik voel mij slecht, dan kan ik de groep ook niet goed trekken, niet goed laten klinken. Vroeger strafte ik elke fout af met mijn ogen, en dan merk je dat de groep heel gecrispeerd gaat spelen. Ik heb dat moeten afleren. We spelen alles ook uit het hoofd. Er is maar één nummer waarbij iemand tot vier telt en we het helemaal van voor naar achter spelen, al de rest is flexibel in structuur en arrangement. Iedereen moet altijd alert zijn om te zien wat er gaat komen want het is altijd anders.»

Smolders: «We repeteren zo lang dat de cue's

publiek was enthousiast, mensen die zagen dat je ondanks die regen door blijft gaan. Nat tot op onze onderbroek, maar echt heel fijn.»

Zanders: «Op één optreden was het min zeven. Er hingen ijspegels aan de trommelstokken. We speelden zonder handschoenen, want dat mocht niet van mij. En dan je zweet voelen bevriezen. Als je voelt dat je op het maximum van je kunnen zit, geeft het altijd een kick. Maar dat is meestal wanneer het publiek enthousiast is, want het is een wisselwerking. We zullen nooit supergoed spelen als de mensen apathisch zitten kijken.

Je kan proberen, maar als je geen energie terugkrijgt van het publiek is het heel moeilijk om te blijven geven. Zo hebben we ooit op een theaterfestival gespeeld. Dat was marginaal. Toen hebben we als we terugkwamen de affiche ritueel verbrand. Uit wraak.»

Veto: *Kan je dan niet voorspellen wanneer het een goed optreden zal worden?*

Zanders: «Het is een beetje zoals met het weer. Je kan proberen. We proberen nu onze optredens een beetje te selecteren, alleen de leuke projecten eruit te pikken. We gaan bijvoorbeeld de soundtrack voor een vuurwerk spelen. We staan dan op een podium, ieder heeft zijn eigen micro, alles is getimed. We spelen het zeven keer en de laatste keer voor twaalfduizend man, dus het is wel iets anders dan op straat spelen. We hebben ook al in Londen gespeeld en gaan deze zomer met een delegatie naar Portugal. Maar het liefst van al doen we hier interessante dingen.»

Veto: *Wat is er veranderd ten opzichte van vroeger?*

Zanders: «Vroeger was het meer een totaalspektakel, nu besteden we meer aandacht aan de muziek. We hebben nu meer mogelijkheden op muzikaal vlak. Er zijn ook een paar mensen weggegaan die nu resoluut voor een circuscarrière hebben gekozen. Toen zij erbij waren was het allemaal straf, iemand op z'n handen, iemand op

stelten met nog iemand op z'n schouder, en nu zijn die talenten een beetje weg. We zijn ook ouder geworden, de zin om gek te doen is er een beetje uit. De muziek is beter geworden, het is minder circus, prioriteiten zijn een beetje verschoven. Er zit ook een donkerder randje aan, we gebruiken nu

(foto Julie Feyaerts)

die heel erg moeten tellen om het ritme bij te kunnen houden.»

Veto: *Wat is het dan dat jullie bindt?*

Zanders: «Het grootste deel van de groep gaat al drie jaar mee. En als je dan twintig optredens na elkaar afwerkt dan raak je zo op elkaar ingespeeld, dan smelt het wat samen, het wordt gewoon een groep vrienden. Ik ben alleen de leider op het podium, maar na de optredens zijn we allemaal gelijk, er worden evenveel grapjes over mij gemaakt als over de rest. Uiteindelijk is het spelen zelf niet zo'n groot deel van de sfeer. De geur van de kleedkamer na een optreden: zweet en deo.»

Veto: *Wat moet er gebeuren voordat de mensen beginnen te dansen?*

Zanders: «Het grootste nadeel aan onze muziek is dat ze ook visueel is. Soms staan we op stelten, er zijn bewegingen en een choreografie. Vaak denken de mensen dat het om naar te kijken is en dan blijven ze bijna staren. Eigenlijk dansen ze niet zo dikwijls, tenzij je al lang bezig bent. Zeggen dat we gaan stoppen, helpt meestal ook wel om ze aan het dansen te krijgen. Over het algemeen zijn Belgen daar stijver in. Als ik bijvoorbeeld in Marokko speelde met een andere groep was het veel gemakkelijker om ambiance ter krijgen.»

die aangeven wat er komt er echt ingedruild zitten. Daardoor kunnen we de nummers ook rekken, weten we waar we naartoe gaan en kunnen we inspelen op het publiek.»

Veto: *Jullie lopen er in erg vreemde kostuums bij.*

Feyaerts: «Ik heb die gemaakt. Het was een groeiproces van vijf jaar, met een boost vorig jaar. Vroeger speelden we in een bonte kleurenmengeling van kleren, met heel veel schmink op ons gezicht. Dat trok op niets. Ik heb geprobeerd om er een beetje een lijn in te krijgen. Het is een kronkelrijn geworden, een beetje zoals Lokomotiv zelf. Elk kostuum is een pakketje, een geheel, en past bij de persoon die het draagt. We wilden zeker niet dat iedereen hetzelfde droeg, maar het mocht ook niet te gek worden. Iedereen moest zich goed voelen in zijn kostuum.»

RITUEEL

Veto: *Jullie spelen in de zomer. Wat gebeurt er in de winter?*

Zanders: «De winter is een sombere periode waarin we alleen maar repeteren en nieuw materiaal instuderen. Heel frustrerend, soms. Vandaag was de start van het seizoen, en we zijn echt heel blij dat we terug mogen spelen. De dynamiek is er weer, iedereen heeft er zin in. In de zomer zijn we soms dagen onderweg, dan is Lokomotiv alles wat er bestaat.»

«Die optredens zijn de reden waarom we spelen. We spelen om mensen en onszelf te amuseren. En eigenlijk ook een beetje om de verzuring bij de mensen weg te werken. Wij spelen dikwijls in de straten en als je een toevallige passant dan een glimlach op z'n gezicht kan toveren, ja.»

Smolders: «We hebben eens in de gietende regen gespeeld. Niets te verliezen, heel het

“Bij min zeven spelen we zonder handschoenen”

bijvoorbeeld vuilere klanken zoals Chinese gongs. En dat is wel heel tof. Het klinkt veel volwassener dan vijf jaar geleden. De muziek gaat ook een eigen leven leiden, met die cd en met de single van Wawadadakwa die nog steeds op de radio gespeeld wordt.»

Veto: *Hoe lang blijft Lokomotiv nog bestaan?*

Zanders: «Het is niet voor eeuwig. Een groep heeft altijd een levensduur. Ik zeg niet dat ik er nu mee ga stoppen, ik wil nog wel een tijdje verdergaan, maar over de verre toekomst maak ik mij geen illusies.»

Veto: *In wiens voorprogramma willen jullie nu nog spelen?*

Zanders: «Dat is moeilijk. Alles wat swingt, alles wat een feestje wordt. Voor mij persoonlijk zou het *Think of One* mogen zijn, maar voor anderen is het dan weer totaal iemand anders.»

Lokomotiv stelt zijn nieuwe cd voor in de Waaiberg op 03/05, meer info op www.lkntiv.be

“Eigenlijk waren we heel slecht in het begin”

zijkanten en remixers bijgekomen en zo is het hele concept ontstaan. Een plaat met alleen percussie leek ons niet interessant genoeg. Op de cd staat nu dus de muziek van Lokomotiv zelf, die we over die vijf jaar bijgeschaafd hebben. Ook zijn er nummers samen met bijvoorbeeld Sam Versweyvel (*trompettist van Buscemi en Jaune Toujours, red.*), Wawadadakwa en andere mensen die we de afgelopen jaren leerden kennen. Tot slot hebben we vijf remixers carte blanche gegeven, en nu gaat de cd dus alle richtingen uit. Maar dat is juist het boeiende.»

OMA'S

Veto: *Welke doelgroep hebben jullie met je muziek voor ogen?*

Annelien Feyaerts: «Er is geen duidelijke lijn in ons publiek te trekken. We slaan zowel aan bij alternatievelingen als bij electrolovers. Op onze optredens zien we zowel oma's als kleine kindjes dansen. Ik vind dat we een hele brede laag van mensen aantrekken, alle sociale klassen.»

MACHT

Veto: *Wat gaat er door je heen als je die hele groep mensen achter je hoort?*

Zanders: «Macht (*lacht*)! Nee, het geeft gewoon een enorme kick, als alles samen zit. Ik kan ook iedereen herkennen wanneer hij aan het spelen is, zoals bij een accent of een handschrift. Er is ook een wisselwerking. Als